

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 358 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Δεν πληρώνουμε χαράτσια!

Καταλήψεις και απεργίες παντού...

Να πάρουν πόδι κυβέρνηση και Τρόικα

**Νέα μέτρα
Βαρβαρότητα
δίχως τέλος**

σελ. 7

**Μαθητές- Φοιτητές
Εμπρός για
εξέγερση όλης της
νεολαίας**

σελ. 10

**Ευρώπη
Κινητοποιήσεις και
αναταραχή ενάντια
στα βάρβαρα μέτρα**

σελ. 13

**Κίνα
62 χρόνια από την
ίδρυση της Λαϊκής
Δημοκρατίας**

σελ. 15

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΑΤΕΛΕΙΑΣ

Στον ορυμαγδό των αντιλαϊκών μέτρων που έφερε το μεσοπρόθεσμο συμπεριλαμβάνεται και η κατάργηση της ατέλειας για την ταχυδρομική αποστολή των εντύπων σε συνδρομητές. Σύμφωνα με τα λεγόμενα της κυβέρνησης, η τρόικα, υποτίθεται για την εξοικονόμηση χρημάτων που θα πάνε για την πληρωμή των ξένων τοκογλύφων, ζήτησε να διακοπεί η έκπτωση στα ταχυδρομικά τέλη που πληρώνουν τα έντυπα για τους συνδρομητές τους.

Αυτό το μέτρο σημαίνει απλά ότι τετραπλασιάζεται το ταχυδρομικό κόστος, δηλαδή για μια εφημερίδα που τιμάται, για παράδειγμα, 1 ευρώ, μόνο η ταχυδρομική αποστολή θα στοιχίζει το λιγότερο 1,27 ευρώ. Αν αναλογιστούμε ότι οι συνδρομητές είναι ουσια-

στικά το βασικό έσοδο ενός πολιτικού εντύπου -ειδικά αυτών που αναφέρονται στο εργατικό και λαϊκό κίνημα- καταλαβαίνουμε ότι ή θα πρέπει να τετραπλασιαστεί η ετήσια συνδρομή, σε εποχές οικονομικής ανέχειας, ή να διακοπεί η αποστολή σε συνδρομητές. Και στις δύο περιπτώσεις πρόκειται για οικονομικό στραγγαλισμό.

Πρόκειται ξεκάθαρα για πολιτική απόφαση που σκοπό έχει, όπως και τα υπόλοιπα μέτρα, το χτύπημα κάθε πολιτικού, κοινωνικού και πολιτικού δικαιώματος των λαϊκών μαζών, την υποταγή στην εκμετάλλευση και την εξαθλίωση και τη φίμωση κάθε αντιπολιτευτικής φωνής.

Είναι γνωστή η διευρυνόμενη απέχθεια του λαού στα ελεγ-

χόμενα ΜΜΕ, με τη ραγδαία πτώση της κυκλοφορίας των αστικών εφημερίδων και τη μείωση της θέσης και της ακρόασης των αστικών οπτικοακουστικών μέσων. Θα πρέπει, λοιπόν, η αντίθετη φωνή να μην διευρυνθεί και με κάθε τρόπο να μην φτάσει στο λαό.

Γι' αυτό το λόγο, όπως και με τα υπόλοιπα μέτρα, θα πρέπει να αντισταθούμε και να δώσουμε την ανάλογη πολιτική μάχη.

Απαιτούμε την άμεση ανάκληση του αντιδημοκρατικού αυτού μέτρου.

Η προάσπιση της ατέλειας αποτελεί στοιχειώδη υπεράσπιση του δημοκρατικού δικαιώματος της έκφρασης και της διακίνησης των ιδεών.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Ναβάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές –ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Ναβάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Επανάσταση και Αντεπανάσταση στην Ισπανία

Συγγραφέας: Φέλιξ Μόροου

Χρονολογία έκδοσης: Μάρτιος 2006

Σελίδες: 258

Τιμή: 11 ευρώ

Οι εκδόσεις Εργατική Πάλη κυκλοφόρησαν το βιβλίο «Επανάσταση και Αντεπανάσταση στην Ισπανία» του Φέλιξ Μόροου, με την ευκαιρία της συμπλήρωσης των 70 χρόνων από την έναρξη της Ισπανικής Επανάστασης (1936-1939). Πρόκειται για ένα περίφημο κλασικό βιβλίο, από τα καλύτερα που έχουν γραφτεί για την μεγαλειώδη, τραγική και προδομένη Ισπανική Επανάσταση, το μεγαλύτερο ιστορικό γεγονός πριν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και το μεγαλύτερο επαναστατικό γεγονός μετά την Γερμανική Επανάσταση (1918-1923).

Η τύχη της ισπανικής επανάστασης έπαιξε καθοριστικό ρόλο για την πορεία της επανάστασης στην Ευρώπη και την έκρηξη του Β' Πα-

γκοσμίου Πολέμου. Η νίκη της αναμφίβολα θα έσπαγε την βαθιά απομόνωση της Οκτωβριανής Επανάστασης, και επομένως θα εξάλειφε έναν σημαντικό παράγοντα, πάνω στον οποίο αναπτύχθηκε το καρκίνωμα του Σταλινισμού. Πιθανότατα θα επηρέαζε τις εξελίξεις στη Γαλλία και θα ήταν απαρχή ενός νέου επαναστατικού κύματος, αλλάζοντας την πορεία της ιστορίας. Στο βιβλίο ο αναγνώστης θα βρει με εμπειριστατικό τρόπο τις αιτίες που οδήγησαν στην ήττα, τον ρόλο του Λαϊκού Μετώπου, τον ρόλο που έπαιξαν οι κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις, της αντίδρασης και του εργατικού κινήματος.

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πάναρνα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καϊνά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Από τις αρχές Σεπτεμβρίου έχει εγκατασταθεί στην Ελλάδα ο ειδικός απεσταλμένος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (Κομισιόν) Χορστ Ράιχενμπαχ, επικεφαλής ομάδας 30 περίπου «τεχνοκρατών» της ΕΕ. Ο Ράιχενμπαχ προέρχεται από το γερμανικό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα και πριν αναλάβει τα νέα του «καθήκοντα» ήταν αντιπρόεδρος της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Ανοικτοδότησης και Ανάπτυξης. Επισημώς, σύμφωνα με τα συνήθη ψέματα της κυβέρνησης, η «Ομάδα Δράσης» του Ράιχενμπαχ θα προσφέρει «τεχνική βοήθεια» και θα βοηθήσει να εκταμιευτούν αναξιοποίητα ευρωπαϊκά κονδύλια του ΕΣΠΑ. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για την επισημοποίηση της κηδεμονίας της ελληνικής οικονομίας αλλά και του συνόλου της κυβερνητικής πολιτικής από την ΕΕ, όπως είχε συμβεί και με τη διαβόητη επιτροπή του Εδουάρδου Λω, την εποχή του Διεθνούς Οικονομικού Ελέγχου, μετά την πτώχευση της Ελλάδας επί Τρικούπη και την ήττα στον ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897.

Ο Ράιχενμπαχ θα απευθύνεται απευθείας και αποκλειστικά στον πρωθυπουργό και στον πρόεδρο της Κομισιόν Μπαρόζο, χωρίς τη μεσολάβηση κανενός τρίτου, δηλαδή θα είναι ο άμεσος κομιστής των εντολών της ΕΕ προς την κυβέρνηση των δωσίλογων. Οι άνθρωποι του θα τοποθετηθούν σε καίριες θέσεις σε όλα τα υπουργεία και τους σημαντικότερους δημόσιους οργανισμούς και θα συντάσσουν εκθέσεις αξιολόγη-

σης σε μηνιαία βάση. Θα έχουν άμεση πρόσβαση σε οποιαδήποτε στοιχεία ζητούν την παρέμβαση του πρωθυπουργού για οποιοδήποτε «πρόβλημα» εντοπίσουν. Ταυτόχρονα θα ενημερώνεται βεβαίως και το γραφείο του Μπαρόζο. Η ομάδα Ράιχενμπαχ, πιθανότατα σε συνεργασία και με μια επιπλέον ομάδα της τρόικας, θα επεμβαίνει όπου παρατηρούνται «αποκλίσεις» και θα διαβιβάζει τα πορίσματά της στην Κομισιόν, στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και το Eurogroup. Η κυβέρνηση θα έχει προθεσμία 40 ημερών για να πάρει μέτρα που θα καλύπτουν τις «υστερήσεις» από τους δημοσιονομικούς στόχους. Αν τα μέτρα δεν ληφθούν ή κριθούν ανεπαρκή, θα ανακοινώνονται μέτρα από το Eurogroup, σε συνεργασία βέβαια με την τρόικα. Σε περίπτωση που αυτά δεν εφαρμοστούν, η ομάδα Ράιχενμπαχ θα εισηγηθεί τη διακοπή του δανεισμού της Ελλάδας. Στην ομάδα αυτή θα ενταχθούν σταδιακά όλα τα στελέχη της ΕΕ που υπηρετούν στην Αθήνα καθώς και διάφοροι «τεχνοκράτες» της τρόικας.

Δεν χρειάζεται λοιπόν ιδιαίτερη ευφυΐα για να αντιληφθεί κανείς ότι δημιουργείται μια υπερκυβέρνηση, που πολύ σύντομα θα εξασφαλίζει την άμεση και χωρίς «παλινωδίες» και «τυπικά βαρίδια» εφαρμογή όλων των ανθρωποκτόνων μέτρων της τρόικας.

Επιτροπή Ράιχενμπαχ: οι ανθύπατοι της νέας κατοχής

Παράλληλα, οι ανθύπατοι της ΕΕ θα επιβλέπουν και θα προχωρούν με ταχύτατες διαδικασίες το ολοκληρωτικό ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας και των πλουτοπαραγωγικών πηγών της Ελλάδας. Τα πάντα, Βουλή, Σύνταγμα, δημοκρατικές ελευθερίες, η εθνική υπόσταση και αξιοπρέπεια της Ελλάδας και του λαού της ισοπεδώνονται. Έτσι, ο ευρωπαϊκός και ειδικότερα ο γερμανικός ιμπεριαλισμός χρησιμοποιεί τον ελληνικό λαό ως πειραματόζωο για όλα όσα θα εφαρμοστούν και σε ολόκληρη την Ευρώπη, με στόχο την «κινεζοποίηση» των εργαζομένων. Προχωρούν όμως και ένα βήμα παραπέρα, στην «κινεζοποίηση» της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, σε έναν βοναπαρτισμό, μια χούντα με κοινοβουλευτικό μανδύα. Η απώλεια της οικονομικής και ουσιαστικά και της εθνικής κυριαρχίας, η επιβολή μιας νέου τύπου αποικιοκρατίας συνοδεύεται και από μια πρωτοφανή εκστρατεία ταπείνωσης των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, με ύβρεις, συκοφαντίες και χλευασμούς.

Όλη αυτή την κατάσταση είναι απόλυτα φυσικό οι Έλληνες εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα να τη βιώνουν,

έννοια, η χρήση της σημαίας και άλλων εθνικών συμβόλων από κομμάτια των μαζών κατά τη διάρκεια του κινήματος των πλατειών ή και σε άλλες περιστάσεις αντιπροσωπεύει τη διάθεσή τους να αντισταθούν στη διάλυση της ζωής τους και στην ισοπέδωση της προσωπικής και εθνικής τους αξιοπρέπειας. Δεν είναι άλλωστε λίγα και τα ιστορικά παραδείγματα (Κομμούνα του Παρισιού, κινήματα αντίστασης κατά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο κλπ.) όπου μεγάλες επαναστάσεις ξέσπασαν με «εθνικές» αφορμές. Ωστόσο, πίσω από όλα αυτά κρύβεται ο κίνδυνος επικράτησης μέσα στο κίνημα μιας πολιτικής «Λαϊκού Μετώπου» για «εθνική ανεξαρτησία», για τη συγκρότηση του οποίου θα αναζητούνται συμμαχίες με ένα υποτιθέμενο «εθνικό» και «προοδευτικό» κομμάτι της αστικής τάξης. Μια τέτοια ολέθρια πολιτική, που έχει οδηγήσει την παγκόσμια εργατική τάξη σε τρομερές ήττες, κρύβεται στην πραγματικότητα πίσω από τη ρητορεία περί «Τέταρτου Ράιχ», «νέου ΕΑΜ» ή περί «στρατηγικής μειωμένης κυριαρχίας του ελληνικού κεφαλαίου», που προβάλλεται από ρεφορμιστικές δυνάμεις αλλά και δυνάμεις με σταλινικές καταβολές που

παρουσιάζονται ως αντικαπιταλιστικές. Όλοι αυτοί αγνοούν, ή θέλουν να αγνοούν, ότι η φύση της σύγκρουσης που διεξάγεται στη χώρα μας είναι βαθύτατα ταξική και η έκβασή της θα έχει καθοριστική επίδραση στον ευρωπαϊκό, ακόμα και τον παγκόσμιο, συσχετισμό δύναμης μεταξύ κεφαλαίου και εργατικής τάξης. Η ελληνική αστική τάξη συμμετέχει στην ΕΕ και σε όλους τους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς όχι επειδή εξαναγκάστηκε ή επειδή έχει κάποια μεταφυσική ή φυσική τάση να «υποδουλώνεται», αλλά επειδή θεωρεί ότι μέσα από την ΕΕ και το ευρώ εξυπηρετούνται και τα δικά της ζωτικά συμφέροντα. Δεν πρέπει άλλωστε να ξεχνάμε ότι η συμμορία του Παπανδρέου θα είχε ανατραπεί από το κίνημα τον Ιούνιο χωρίς τη λυσσασμένη στήριξη του διεθνούς ιμπεριαλισμού. Βέβαια, ο αδύναμος και χρεοκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός δεν έχει περιθώρια διαπραγματεύσεων και ελιγμών και είναι υποχρεωμένος να παραχωρεί στους ιμπεριαλιστές περισσότερα από όσα θα παραχωρούσε σε «ομαλή» περίοδο. Το μόνο που μπορεί να ελπίζει η σάπια και παρηκμασμένη ελληνική αστική τάξη, και γι' αυτό άλλωστε κάλεσε το ΔΝΤ και την τρόικα, είναι να αντλεί κάποια κέρδη για ένα ορισμένο διάστημα, πάνω στα κόκαλα των εργαζομένων και ολόκληρης της κοινωνίας. Η μόνη διέξοδος για τους εργαζομένους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα είναι ο διαρκής και αποφασιστικός αγώνας για τη διαγραφή του χρέους και την ανατροπή της χούντας κυβέρνησης-τρόικας.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σε συνθήκες απόλυτης φτώχειας ζουν **410.000 παιδιά** στο Νότο της Ιταλίας, με μόλις δύο στα εκατό στην Καμπανία και την Καλαβρία να πηγαίνουν σε παιδικό σταθμό, δείχνει έκθεση της οργάνωσης για την προστασία των ανηλίκων Save The Children. Από τα 1,876 εκατομμύριο ανήλικα παιδιά της Ιταλίας που ζουν σε συνθήκες σχετικής φτώχειας, τα 354.000 είναι συγκεντρωμένα στην επαρχία της Καμπανίας. Τέσσερις φορές λιγότερα παιδιά σε σχέση με το μέσο όρο της Ιταλίας καταφέρνουν να πάνε σε παιδικό σταθμό, ενώ σε Καμπανία και Καλαβρία το 98% μένει εκτός. Επιπλέον, τρία στα δέκα παιδιά δεν μπόρεσαν να πάρουν απολυτήριο μέσης εκπαίδευσης την τελευταία πενταετία. Η ανισότητα ευκαιριών και ζωής, κυρίως λόγω της υψηλής εγκληματικότητας, είναι εξαιρετικά εμφανής σε 601 κοινότητες, όπου ζει το 76% του πληθυσμού της περιοχής. Παράλληλα, τα κονδύλια από την κεντρική κυβέρνηση για κοινωνικές παρεμβάσεις και στήριξη των αδύναμων στις περιφέρειες έχουν μειωθεί από το 2008 έως το 2011 κατά 85%.

Περισσότεροι από 2 εκατ. άνθρωποι το χρόνο πεθαίνουν σε όλο τον κόσμο λόγω της **ατμοσφαιρικής ρύπανσης**, σύμφωνα με τη μεγάλη έκθεση του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας, που υπολόγισε ότι στην Ελλάδα 3.620 θάνατοι σημειώθηκαν το 2008 λόγω της ατμοσφαιρικής ρύπανσης. Στη χώρα μας η συγκέντρωση των μικροσωματιδίων είναι διπλάσια (44 mg/m³) από το μέγιστο όριο (20 mg/m³) που θέτει ο Π.Ο.Υ. Πατρός που συμμετείχε στην έρευνα εξήγησε ότι τα στοιχεία που συγκέντρωσαν και ανέλυσαν τα τελευταία 4 χρόνια για την ποιότητα του αέρα σε 1.100 πόλεις 91 χωρών δείχνουν ότι 80 από αυτές δεν πληρούν τα κριτήρια αναφοράς σε θέματα ατμοσφαιρικής ρύπανσης. Εάν είχαν τηρηθεί οι προδιαγραφές ασφαλείας 1,1 εκατ. θάνατοι σε όλο τον κόσμο θα μπορούσαν να είχαν αποφευχθεί. Στην Ελλάδα οι θάνατοι το 2008 ήταν 3.620, δηλαδή 71 θάνατοι ανά 100.000 κατοίκους, ενώ στην Ισπανία το αντίστοιχο ποσοστό την ίδια χρονική περίοδο ήταν 43 θάνατοι ανά 100.000 κατοίκους.

Τουλάχιστον 70.000 άτομα – όσος είναι ο πληθυσμός μιας πόλης σαν τα Ιωάννινα - έχουν μείνει χωρίς εργασία εξαιτίας της αναστολής των κατασκευαστικών εργασιών στους αυτοκινητόδρομους που κατασκευάζονται ή αναβαθμίζονται σε όλη την Ελλάδα. Από το Μάρτιο του 2010 ξεκίνησαν οι τράπεζες να διακόπτουν σταδιακά τη χρηματοδότηση. Περίπου 175.000 εργαζόμενοι επηρεάζονται έμμεσα από τη διακοπή των εργασιών και οι μισοί εκτιμούν ότι θα μείνουν σταδιακά άνεργοι. Παράλληλα, έως το τέλος του 2011, ένας στους 6 ανέργους στην Ελλάδα υπολογίζεται ότι θα έχει χάσει τη δουλειά του λόγω της αναστολής των εργασιών στους οδικούς άξονες, σύμφωνα με στοιχεία των εργοληπτριών εταιρειών. Μάλιστα, η προσωρινή παύση των έργων αντιπροσωπεύει μείωση του ΑΕΠ του 2011 σε ποσοστό που φτάνει το 3% (2,33% απώλεια ανάπτυξης και 0,66% δημιουργία ύφεσης), επηρεάζοντας δυσμενώς τους δημοσιονομικούς δείκτες, όπως οι λόγοι χρέους και ελλείμματος προς το ΑΕΠ.

Δηλώσεις Λοβέρδου για τους Δημόσιους Υπαλλήλους

Εχει περάσει ένας μήνας από τις επαίσχυντες δηλώσεις του υπουργού Υγείας και «δεξιού χεριού» της Τρόικας, Λοβέρδου, στη Βουλή και στα κανάλια σχετικά με τους δημόσιους υπαλλήλους. Οι δηλώσεις του Λοβέρδου απηχούν τις απόψεις, την πολιτική και το ηθικό επίπεδο της Τρόικας, της ευρωπαϊκής και της ελληνικής αστικής τάξης όχι μόνο απέναντι στους δημόσιους υπαλλήλους αλλά σ' όλους τους εργαζόμενους.

Ο Λοβέρδος υποστήριξε ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι «συντηρούνται» από τα άλλα δέκα εκατομμύρια της ελληνικής κοινωνίας, τα οποία μάλιστα «απομυζούνται» και «ταλαιπωρούνται» απ' αυτούς. Ότι η Ελλάδα παίρνει δάνεια προκειμένου να συντηρεί τους δημόσιους υπαλλήλους. Ότι οι Έλληνες εργαζόμενοι θα πρέπει να βλέπουν, όπως ο ίδιος, τους δημόσιους υπαλλήλους σαν «εχθρούς» τους. Ότι θα επιχειρήσει «να νικήσει» το ελληνικό Δημόσιο και το ελληνικό Σύνταγμα που υπερασπίζεται τη γραφειοκρατία.

Φυσικά δεν έλειψαν οι γραφικές πια απόπειρες για διαιρέσεις του τύπου «υπάρχουν και πολλοί που εργάζονται σκληρά, με λίγη αμοιβή» κλπ. Το ύστατο δε επιχείρημά του ήταν «ρωτήστε τον Έλληνα πολίτη», λες και δεν ήταν ο ίδιος και το κόμμα του, μαζί με τη ΝΔ, που τόσα χρόνια είχαν τον πλήρη έλεγχο στο σχεδιασμό του δημόσιου τομέα, στις προσλήψεις, στα κριτήρια επιλογής, στο επίπεδο παροχής των δημόσιων υπηρεσιών, στα ρουσφέτια και στις συναλλαγές... Με περίσσια υποκρισία δήλωσε ακόμη ότι όλα αυτά δεν τα είπε γιατί υποστηρίζει τις απολύσεις στο Δημόσιο αλλά για να δώσει λύσεις στο πρόβλημα μέσω της... εργασιακής εφεδρείας, η οποία δεν στοχεύει να απολύσει αλλά να «επανειδικεύσει» και να επανατοποθετήσει τους δημόσιους υπαλλήλους!

Έχει μεγάλη σημασία οι εργαζόμενοι του ιδιωτικού και του δημόσιου τομέα να αποκρούσουν τις χυδαίες απόπειρες για διαίρεσή τους, να ξεκαθαρίσουν τις αιτίες των προβλημάτων τους και τους πραγματικούς «εχθρούς» τους, προκειμένου ενωμένοι να αντιμετωπίσουν όχι μόνο τις απολύσεις στο Δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα αλλά και το σύνολο των μέτρων κυβέρνησης-Τρόικας.

Είναι ψέμα ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι πληρώνονται και συντηρούνται από τους υπόλοιπους εργαζόμενους. Οι δημόσιοι υπάλληλοι, όπως όλοι οι εργαζόμενοι, ζουν από την εργασία τους. Αυτοί που ζουν από την εργασία των άλλων, για τους οποίους ο κ. Λοβέρδος δεν είπε απολύτως τίποτε, είναι οι εργοδότες, οι τραπεζίτες και οι ίδιοι οι πολιτικοί.

Είναι ψέμα ότι οι εργαζόμενοι και το σύνολο της κοινωνίας «ταλαιπωρούνται» από τους δημόσιους

υπαλλήλους. Οι εργαζόμενοι, η νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα ταλαιπωρούνται από τον καπιταλισμό και την κρίση του, την οποία δεν δημιουργήσαν ούτε αυτοί ούτε βέβαια οι δημόσιοι υπάλληλοι: όχι μόνο ταλαιπωρούνται αλλά εξοντώνονται από τα κλεισίματα επιχειρήσεων, τις απολύσεις, την ανεργία, την απλήρωτη εργασία, την ημιαπασχόληση, τις εργολαβικές σχέσεις εργασίας, την καταστρατήγηση-κατάργηση των συμβάσεων εργασίας... Με λίγα λόγια ταλαιπωρούνται και εξοντώνονται από την πολιτική της Τρόικας που εφαρμόζει πιστά ο κ. Λοβέρδος. Ο κ. Λοβέρδος και το συνάφι του είναι οι πραγματικοί εχθροί όλων των εργαζομένων.

Είναι ψέμα ότι η Ελλάδα παίρνει ή έπαιρνε δάνεια για να πληρώνει τους δημόσιους υπαλλήλους. Τα δάνεια παίρνονταν και παίρνονται για να γίνονται από τη μία «κίνητρα» για τους επιχειρηματίες, «ενέσεις» για τους τραπεζίτες, φοροαπαλλαγές και χάρισμα των ασφαλιστικών εισφορών για τους εργοδότες, «συμπράξεις» Δημοσίου και αετονύχηδων επιχειρηματιών και, από την άλλη, για να εξυπηρετούν το φαύλο κύκλο της εξυπηρέτησης προηγούμενων δανείων, τα οποία σύναψαν οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ.

Είναι ψέμα ότι ο κ. Λοβέρδος και η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ θα λύσουν τα προβλήματα στο Δημόσιο που οι ίδιοι έχουν δημιουργήσει. Υποκρίνονται όταν εμφανίζονται ως «μετανοημένοι», που θα διορθώσουν τις «αμαρτίες» της Μεταπολίτευσης. Χρησιμοποιούν ως πρόσχημα τις τρομακτικές ελλείψεις που οι ίδιοι δημιούργησαν προκειμένου να διαλύσουν ό,τι απέμεινε από το κοινωνικό κράτος. Είναι γελοίο να υποστηρίζει κανείς ότι οικάθετες μειώσεις δαπανών για υγεία, παιδεία και κοινωνική ασφάλιση, οι απολύσεις εκατοντάδων χιλιάδων δημόσιων υπαλλήλων, η εγκατάλειψη των δημόσιων επενδύσεων θα βελτιώσουν το δημόσιο τομέα. Θα συμβεί ακριβώς το αντίθετο: τα νοσοκομεία θα μείνουν δίχως προσωπικό και εξοπλισμό, τα σχολεία δίχως θέρμανση, βιβλία και καθηγητές, τα ασφαλιστικά ταμεία θα χρεοκοπήσουν οριστικά, οι δημόσιες υπηρεσίες θα υπολειμθούν και η ποιότητά τους θα πέσει κατακόρυφα. Έτσι θα ανοίξει ο δρόμος για τις συγχωνεύσεις και καταργήσεις όλων των δημόσιων υπηρεσιών, παροχών και αγαθών, πράγμα που θα γυρίσει την Ελλάδα στο 19ο αιώνα. Θα ανοίξει ο δρόμος για δίδατρα χιλιάδων ευρώ στα σχολεία και τα πανεπιστήμια, για τμήματα των 80 μαθητών, για νοσοκομεία στα οποία θα πληρώνονται ακριβά όλες οι εξετάσεις και τα υλικά και στα οποία δεν θα χωράει κανείς, για δημόσιες υπηρεσίες που δεν θα εξυπηρετούν ποτέ και κανέναν δωρεάν.

Τέλος, η επίθεση στο Δημόσιο θα ανοίξει την όρεξη όλων των μικρών και μεγάλων εργοδοτών του ιδιωτικού τομέα να κάνουν κι άλλες απολύσεις, να μειώσουν κι άλλο τους μισθούς, να καταργήσουν πλήρως στην πράξη τις συμβάσεις εργασίας.

Οι εργαζόμενοι του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα, οι άνεργοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να επιστρέψουν στον κ. Λοβέρδο τους χαρακτηρισμούς του. Με ένα ενωμένο κίνημα όλων των καταπιεσμένων και χτυπημένων από την κρίση και τα μέτρα πρέπει να δείξουν στην πράξη στην κυβέρνηση και στην Τρόικα ότι αρνούνται να φαγωθούν μεταξύ τους για τα συμφέροντα των ντόπιων και ξένων καπιταλιστών. Εχθρός τους και αιτία των προβλημάτων τους δεν είναι ο συνάδελφός τους, αλλά η κυβέρνηση, η Τρόικα και το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα.

επίκαιρα...

Να μην εκδοθεί η Gulaferit Unsal!

Στις 23/9, το Ποινικό Τμήμα του Αρείου Πάγου εκδίκασε την υπόθεση έκδοσης στις γερμανικές αρχές της τουρκάλας αγωνίστριας Gulaferit Unsal, που συνελλήφθη ύστερα από 2 ευρωπαϊκά εντάλματα σε βάρος της. Η αγωνίστρια κατηγορείται για διοργάνωση εκδηλώσεων και συγκέντρωση χρημάτων για την ενίσχυση της αριστερής οργάνωσης DHKP-C (Επαναστατικό Λαϊκό Κόμμα-Μέτωπο), που έχει χαρακτηριστεί «τρομοκρατική» και στην οποία η ίδια αρνείται τη συμμετοχή της. Η Unsal είναι γνωστή στην Τουρκία για την πολιτική και συνδικαλιστική της δράση. Είναι ιδρυτικό μέλος του συνδικάτου δημοσίων υπαλλήλων Besmen στην Αγκυρα και ενεργό μέλος των επιτροπών αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους της Τουρκίας και του Κουρδιστάν. Για τη δράση της φυλακίστηκε μαζί με το δημοσιογράφο σύζυγό της και η εξόντωσή της, όπως εκατοντάδων άλλων αγωνιστών, αποτελεί προτεραιότητα του τουρκικού κράτους.

Σε κλίμα απόλυτης τρομοκρατίας, σε μια αίθουσα γεμάτη πάνοπλους κουκουλοφόρους της αντιτρομοκρατικής, η αγωνίστρια σύρθηκε με χειροπέδες πισθάγκωνα (ο νόμος το απαγορεύει), ενώ βρισκόταν σε απεργία πείνας ενός μήνα. Το συμβούλιο με ψήφους 4-1 αποφάσισε την έκδοσή της, επικυρώνοντας την απόφαση του Συμβουλίου Εφετών Θεσσαλονίκης. Η απόφαση αυτή είναι παράνομη, καθώς Π.Δ. 114/2010 δεν επιτρέπει την έκδοση όταν εκκρεμεί αίτημα για χορήγηση πολιτικού ασύλου (όπως συμβαίνει στην περίπτωση της Unsal). Η έκδοση της Unsal στη Γερμανία σημαίνει την εξόντωσή της, εφόσον θεωρείται βέβαιη η μετέκδοσή της στην Τουρκία, αφού η Γερμανία είναι από τις ελάχιστες χώρες της ΕΕ που θεωρεί πως η Τουρκία σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα!

Ο Δικηγορικός Σύλλογος Αθηνών έκφρασε έντονη διαφωνία με την έκδοση της Unsal και θεωρεί πως οι πράξεις για τις οποίες κατηγορείται δεν έχουν ποινική απαξία, ενώ τα ευρωπαϊκά εντάλματα σύλληψης είναι αόριστα ως προς τον τόπο και το χρόνο τέλεσης των αδικημάτων. Ωστόσο, οι μηχανισμοί της καταστολής και της δικαστικής εξουσίας, έχοντας απομείνει σχεδόν τα μόνα στηρίγματα του καθεστώτος που κλυδωνίζεται από την κρίση, όλο και λιγότερο ασχολούνται με τέτοιες «λεπτολογίες», ακόμα και της ίδιας της τυπικής αστικής νομιμότητας...

Απόλυση – Συνδικαλιστική δίωξη στην Εμπορική

Η διοίκηση της Εμπορικής Τράπεζας απέλυσε τον συνάδελφο και εκλεγμένο στο Δ.Σ. του Συλλόγου Εργαζομένων, Π. Κωνσταντινίδη. Πρόκειται για ενέργεια καθόλα παράνομη, ανοιχτά αντεργατική και αντισυνδικαλιστική, για μια πολιτική δίωξη θα λέγαμε «πρωτοφανή», αν αυτές οι εργοδοτικές επιθέσεις δεν πύκνωναν μέρα με τη μέρα.

Η Διοίκηση επικαλείται ότι ο συνάδελφος είχε προσφύγει σε επιθεωρήσεις εργασίας και δικαστήρια για θέματα των εργαζομένων, αλλά και ήταν μάρτυρας σε υποθέσεις αντιδικίας συναδέλφων με την εργοδοσία. Δηλαδή ότι ασκούσε τα νόμιμα δικαιώματά του, όπως άλλωστε οφείλει ως εκλεγμένος συνδικαλιστής! Ακόμη κατηγορείται ότι είχε ληξipρόθεσμες οφειλές (!) και ότι δεν αποδεχόταν το σύστημα αξιολόγησης. Αυτά τα συστήματα είναι κατασκευασμένα στα μέτρα των εργοδοτών από ειδικές ιδιωτικές εταιρίες «διαχείρισης ανθρωπίνων πόρων» και χρησιμοποιούνται κατεξοχήν για να διαχωρίζουν τους εργαζόμενους σε «καλούς» και «κακούς» και να κατασκευάζουν άλλοθι για απολύσεις, μειώσεις μισθών κλπ.

Η Διοίκηση ενοχλήθηκε από την συνεπή, αγωνιστική στάση του συναδέλφου Κωνσταντινίδη και με προσχηματικές δικαιολογίες επιδιώκει την τρομοκράτηση των εργαζομένων και την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης. Σε ανακοίνωσή της, η παράταξη «Πρόταση Προοπτικής» καλεί τους γάλλους ιδιοκτήτες της Εμπορικής να ανακαλέσουν την απόλυση και το Σύλλογο Εργαζομένων Εμπορικής, το Σύλλογο Υπαλλήλων Εθνικής Τράπεζας, την ΟΤΟΕ και τους υπόλοιπους συλλόγους-μέλη της να κινητοποιηθούν άμεσα για την ανάκληση της απόλυσης.

- Οι εργαζόμενοι στις τράπεζες δεν είναι είλωτες!
- Να ανακληθεί άμεσα η απόλυση του Π. Κωνσταντινίδη.
- Ελεύθερη συνδικαλιστική δράση – Δημοκρατία στους χώρους δουλειάς
- Όχι στην εργοδοτική τρομοκρατία και την ποινικοποίηση του ανεξάρτητου μαχητικού συνδικαλισμού

Φουντώνει το απεργιακό κύμα ΓΕΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ-ΤΡΟΪΚΑ

Το κλίμα πανικού και τρομοκρατίας, που επιστράτευσε για άλλη μια φορά η κυβέρνηση για να πείσει τους εργαζόμενους ν' αποδεχτούν τα νέα βάρβαρα μέτρα, φαίνεται πως οι εργαζόμενοι απαντούν μ' έναν χείμαρρο απεργιακών και δυναμικών κινητοποιήσεων (καταλήψεις, αποκλεισμοί δρόμων κ.α.), που αποδεικνύει ότι -παρά τις όποιες αυξομειώσεις και τις αδυναμίες- αρχίζει ένα δεύτερο κύμα απεργιών και κινητοποιήσεων, ίσως μεγαλύτερο και απ' αυτό που κορυφώθηκε στα «Ιουνιανά».

Αιχμή του δόρατος αποτελεί το καθεστώς της εργασιακής εφεδρείας-απολύσεων στο στενό και ευρύτερο δημόσιο τομέα, η κάθετη μείωση των μισθών μέσω του ενιαίου μισθολογίου στο δημόσιο, η φοροεπιδρομή με τα κάθε είδους χαράτσια, οι απολύσεις, η απλήρωτη εργασία και η άρνηση υπογραφής κλαδικών συμβάσεων από τους εργοδοτικούς φορείς στον ιδιωτικό τομέα.

Στην πρώτη γραμμή βρίσκονται οι εργαζόμενοι στις αστικές συγκοινωνίες. Έχοντας πίσω τους την εμπειρία της μάχης κατά του νόμου για τις συγκοινωνίες -που άνοιγε τον δρόμο για την ιδιωτικοποίηση και για τη μείωση του προσωπικού- επί της ουσίας επέβαλλαν τον κοινό απεργιακό συντονισμό όλων των μέσων μαζικών μεταφοράς, διεύρυναν το αγωνιστικό τους μέτωπο όχι μόνο με τους εργαζόμενους του ΟΣΕ αλλά και με τα μικροαστικά στρώματα στα ταξί. Τα παραπάνω είχαν σαν αποτέλεσμα τη μαζική συμμετοχή των εργαζόμενων στις απεργίες στις συγκοινωνίες και το σπάσιμο του «κανονικού ρυθμού» της ζωής στην Αθήνα. Τα προβλήματα που δημιούργησε η απεργία στην κυβέρνηση ήταν μεγάλα και γι' αυτό το λόγο προσπάθησε από τη μια να στήσει απεργοσπαστικό μηχανισμό μισθώνοντας ιδιωτικά λεωφορεία και από την άλλη να τρομοκρατήσει τους εργαζόμενους λέγοντας ότι... οι απεργίες μειώνουν τα έσοδα των αστικών συγκοινωνιών, μεγαλώνουν τα ελλείμματα και συνεπώς θα προκαλέσουν περισσότερες απολύσεις!! Μέχρις στιγμής, πάντως, το μέτωπο των εργαζόμενων στις συγκοινωνίες δείχνει αρκετά δυναμικό και αρραγές, αφού πέραν όλων των άλλων αντιλαμβάνονται ότι μια περαιτέρω μείωση του προσωπικού θα σήμαινε το πλήρες ξεχαρβάλωμα των αστικών συγκοινωνιών. Χαρακτηριστική είναι η κατάσταση που επικρατεί στα τρόλεϊ, όπου εξαιτίας της μείωσης των εργαζόμενων την προηγούμενη περίοδο, τα οχήματα που βρίσκονται στους δρόμους έχουν φτάσει να είναι λιγότερα από 200 από 336 που ήταν.

Με δυναμικές κινητοποιήσεις απάντησαν οι εργαζόμενοι και στο δημόσιο, καταλαμβάνοντας 8 υπουργεία ακριβώς μια μέρα πριν την πολυσυζητημένη άφιξη της Τρόικας. Πρακτικά, οι εργαζόμενοι σε όλους τους οργανισμούς/φορείς που απειλούνται με κατάργηση-συγχώνευση

ή εφεδρεία-απόλυση έχουν κινητοποιηθεί μπλοκάροντας δρόμους, αποκλείοντας με παραστάσεις διαμαρτυρίας τη λειτουργία των ΔΣ των οργανισμών που επεξεργάζονται τις λίστες με το «πλεονάζον» προσωπικό κλπ.

Ένα πρώτο βήμα συντονισμού των εργαζόμενων ήταν η δημιουργία συντονιστικού (στους υπό συγχώνευση/κατάργηση οργανισμούς), παρά τα εμπόδια που βάζει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΑΔΕΔΥ και του ΠΑΜΕ. Το συντονιστικό προχώρησε σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην Κλαυθμώνος και πορεία στο Σύνταγμα, όπου πραγματοποιήθηκε συναυλία διαμαρτυρίας. Καταλήψεις δημαρχείων έγιναν και από εργαζόμενους στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης, ενώ σωματεία και συνελεύσεις γειτονιών πραγματοποιούν αποκλεισμούς εφοριών και υποκαταστημάτων της ΔΕΗ, αντιδρώντας στα χαράτσια της κυβέρνησης.

«Σταθμός» ήταν η απεργία σε δημόσιο-ΔΕΚΟ στις 5 Οκτώβρη, μια πραγματική έκρηξη από πλευράς συμμετοχής αλλά και επανεμφάνισης πάρα πολλών συλλόγων και σωματείων που μέχρι σήμερα γενικά απείχαν από τις σημαντικές εκδηλώσεις του εργατικού κινήματος, ακολουθώντας μια «μοναχική», ατομικοποιημένη πορεία. Αυτή η έμπρακτη έκφραση της οργής στον δρόμο, μαζί με τις καταλήψεις υπουργείων κλπ. δείχνει τις δυνατότητες που υπάρχουν να σπάσει η χρόνια ενοχοποίηση (και αυτο-ενοχοποίηση) των εργαζόμενων σε δημόσιο/ΔΕΚΟ για όλα τα στραβά της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας, η αδράνεια και η παθητική προσαρμογή τους στα χτυπήματα των νεοφιλελεύθερων και της χούντας κυβέρνησης-Τρόικας - και να δημιουργηθεί ένα κοινό αγωνιστικό μέτωπο όλων των εργαζόμενων. Καταγέλαστη η στάση του ΠΑΜΕ, που ούτε κάτω απ' αυτές τις συνθήκες δεν καταδέχτηκε να συμβαδίσει με την μεγάλη απεργιακή συγκέντρωση και διαδήλωση, επιμένοντας στον παρανοϊκά διασπαστικό του ρόλο.

Το κλίμα στους εργαζόμενους γίνεται μέρα με τη μέρα και πιο εκρηκτικό, όπως δείχνει αυτή η μαζικότητα και οι ριζοσπαστικές μορφές πάλης που εξαπλώνο-

νται. Είναι ακόμα ενδεικτικό ότι στις κινητοποιήσεις η συνδικαλιστική γραφειοκρατία έχει μια ισχνή παρουσία και ο ρόλος της είναι διαρκώς μειωμένος. Ωστόσο, εμφανίστηκε ξανά (σίγουρα σε μικρότερο βαθμό) η συντεχνιακή λογική της, ότι «μόνο ο δικός μας εργασιακός χώρος πρέπει να απαλλαγεί από το μέτρο της εργασιακής εφεδρείας, γιατί το προσωπικό ήδη δεν επαρκεί» - που εκτός από διασπαστική ειδικά σήμερα είναι και καταστροφική.

Επιπλέον παρά την αμφισβήτηση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, αυτή δεν έχει ακόμη ξεπεραστεί ουσιαστικά, αφού οι εργαζόμενοι δεν έχουν πάρει τον αγώνα στα χέρια τους. Όπου αυτή βρίσκεται, θα εκτονώνει τις διαθέσεις σε ακίνδυνες κινητοποιήσεις, θα διασπά και θα αποπροσανατολίζει τους εργαζόμενους. Έτσι στο εργοστάσιο της ΕΛΒΟ στην Θεσσαλονίκη, η ΠΑΣΚΕ μαζί με τη ΔΑΚΕ συμφώνησαν να τεθούν σε εργασιακή εφεδρεία 43 εργαζόμενοι (σε σύνολο 430), ανοίγοντας τον δρόμο και για περαιτέρω απολύσεις, όταν λίγες μέρες πριν έλεγαν στους εργαζόμενους ότι οι απολύσεις είναι παράνομες και θα προσφύγουν στα δικαστήρια.

Μπροστά στις μάχες κυριολεκτικά ζωής ή θανάτου που έχουμε μπροστά μας, οι εργαζόμενοι αντιλαμβάνονται τη δυσκολία επίτευξης νίκης μέσα από κλαδικούς ή μεμονωμένους επιχειρησιακούς αγώνες (που βέβαια είναι απαραίτητοι). Έτσι, μετά τις απεργίες και κινητοποιήσεις στο δημόσιο και στις πρώην ΔΕΚΟ, η Γενική Απεργία στις 19/10 δεν πρέπει να μείνει άλλη μια καθιερωμένη «τουφεκιά στον αέρα» με πρόσχημα την ψήφιση του προϋπολογισμού, όπως θα ήθελε η γραφειοκρατία. Με επιτροπές αγώνα και απεργιακές φρουρές σε κάθε χώρο δουλειάς, πρέπει να μετατρέψουμε την 19η του Οκτώβρη σ' έναν πολιτικό σεισμό, που θα δονείται από τα πολιτικά αιτήματα της πτώσης της λαομίσητης κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, το διώξιμο της Τρόικας και όλων των «μνημονίων». Έτσι ώστε ν' ανοίξει ο δρόμος για μια Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας, προτού βυθίσουν όλη την εργατική τάξη και την κοινωνία στην απόλυτη εξαθλίωση και απελπισία.

Προκήρυξη της Ο.Κ.Δ.Ε

**Προκλητική Απελευθέρωση
του Β. Σαραλιώτη
Ελεύθερος ο ένας από τους
δολοφόνους του
Αλ. Γρηγορόπουλου!**

Η χούντα του ΠΑΣΟΚ και της Τρόικας, την ίδια στιγμή που τσακίζει με την κτηνώδη βία και την ωμή καταστολή κάθε κινητοποίηση των εργαζόμενων, που δέρνει και συλλαμβάνει 15χρονους μαθητές, που οδηγεί στην εξαθλίωση όλη την κοινωνία, ταυτόχρονα ανταμοίβει τους δολοφόνους που την υπηρετούν.

Πριν περάσει ένας χρόνος από την καταδίκη του σε 10 χρόνια φυλάκιση, ένας εκ των δολοφόνων ειδικών φρουρών του Αλέξη Γρηγορόπουλου, ο Βασίλης Σαραλιώτης, αφήνεται ελεύθερος. Η υπό όρους αποφυλάκιση του αποφασίστηκε ομόφωνα από το πενταμελές Εφετείο Λαμίας.

Πρόκειται για μια ξεκάθαρα πολιτική απόφαση χουντικού χαρακτήρα, που κλείνει το μάτι στους μηχανισμούς καταστολής για τις «δύσκολες μέρες» που έρχονται, δίνοντας τους ουσιαστική κάλυψη για να εκτελέσουν και τα πιο στυγερά εγκλήματα για να την στήριξη της χουντικής κλίκας ΠΑΣΟΚ-ΑΝΤ-ΕΕ.

Είναι μια απόφαση που στρέφεται ενάντια σ' ολόκληρη την ελληνική κοινωνία και τη νεολαία, που απαίτησαν με τα «Δεκεμβριανά» του 2008 και τους αγώνες που ακολούθησαν να τιμωρηθούν οι δολοφόνοι αστυνομικοί, αλλά και ενάντια στην ελάχιστη ηθική διακαίωση της οικογένειας του αδικοχαμένου Αλέξη.

Μια απόφαση που έρχεται σε μια στιγμή που ολόκληρη η ελληνική κοινωνία είναι έτοιμη να ξεγερθεί ενάντια στην φυσική της εξόντωση από τα βάρβαρα μέτρα και μνημόνια, ξαναπιάνοντας το νήμα των μεγάλων γενικών απεργιών, του κινήματος των πλατειών, της ανταρσίας και ανυπακοής στα χαράτσια. Δεν θα τους αφήσουμε! Να ξεγερθούμε παντού, σε σχολεία, σχολές, χώρους δουλειάς και γειτονιές, για να στείλουμε στον αγύριστο αυτούς που μας στέλνουν στην κόλαση!

Εξέγερση παντού - Κάτω η χούντα ΠΑΣΟΚ - ΑΝΤ - ΕΕ

Όχι στην προστασία των δολοφόνων του κράτους!

Να μην αφεθεί ελεύθερος ο δολοφόνος αστυνομικός!

**Οργάνωση Κομμουνιστών
Διεθνιστών Ελλάδας**

www.okde.gr – ergatikipali@okde.gr

Εργασιακή Εφεδρεία

Μαζικές Απολύσεις Δημοσίων Υπαλλήλων

Γραμμή για νέες περικοπές στο ασφαλιστικό σύστημα δίνει η Τρόικα, διαπιστώνοντας αποκλίσεις από τους στόχους που έθεσε για το 2011. Από τον νέο κύκλο συζητήσεων της Τρόικας με την κυβέρνηση, που πραγματοποιήθηκε τον Αύγουστο, εκτιμήθηκε ότι **το έλλειμμα των ασφαλιστικών φορέων** έχει υπερβεί όλες τις προβλέψεις και **στο τέλος του χρόνου θα είναι 1,5 δισ. ευρώ...** αν δεν επιδεινωθούν κι άλλο η ύφεση και η ανεργία!

Πέρα από την συνειδητή προσπάθεια κυβέρνησης και Τρόικας για την τρομοκράτηση των εργαζομένων με τα ελλείμματα, τα χρέη και τη δεινή θέση των ταμείων (που στοχεύει σε ακόμη μεγαλύτερα αντι-ασφαλιστικά χτυπήματα), το πρόβλημα είναι προφανές. Η κρίση και η ύφεση στην οικονομία και συνακόλουθα η έκρηξη της ανεργίας έχουν επιφέρει ταυτόχρονα τόσο μια δραματική μείωση στα έσοδα των ταμείων, ιδίως του ΙΚΑ, όσο και μια μεγάλη αύξηση των δαπανών (κυρίως για την επιδότηση της ανεργίας) - και παρά τις αλλεπάλληλες δραστικές περικοπές στις παροχές, η κατάσταση συνεχώς επιδεινώνεται.

Ως προς το μέγεθος του άμεσου προβλήματος, χαρακτηριστικό για την κατάσταση του ΙΚΑ αλλά και των άλλων ταμείων είναι το ότι αυτά έχουν ήδη αντλήσει το **71,7%** των επιχορηγήσεων από τον κρατικό προϋπολογισμό για το 2011, με το ΙΚΑ να έχει εισπράξει ήδη το **91,1% (2,65 δισ.)**, ο ΟΑΕΕ το **95% (760 εκατ.)** και το ΤΑΠ-ΟΤΕ το **83,6% (460 εκατ.)**. Αξίζει να σημειωθεί ότι η επιχορήγηση στον ΟΑΕΔ, που χορηγεί τα επιδόματα ανεργίας, έχει φτάσει στο 47,9% του συνολικού ετήσιου κονδυλίου ή στα 509 εκ. ευρώ. Για να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του το 2011, το ΙΚΑ θα χρειαστεί να πάρει προκαταβολικά μέρος της επιχορήγησης από τον τακτικό προϋπολογισμό του 2012.

Η Τρόικα ενοχοποιεί για άλλη μια φορά τα κάθε είδους δικαιώματα των ασφαλισμένων και απαιτεί:

- Νέες μελέτες για τα επικουρικά ταμεία και νέες περικοπές στις επικουρικές συντάξεις, που εκτιμάται ότι θα είναι δραματικά μεγαλύτερες από τις ως τώρα εκτιμήσεις (έκαναν λόγο για 10 έως 40%).
- **Πετσόκομμα των Βαρέων και Ανθυγιεινών.**

- **Περιορισμό των αναπηρικών συντάξεων, επιδομάτων κλπ.**

- **Άμεσες και δραματικές περικοπές στον κλάδο υγείας**, πέρα από τις μειώσεις που ήδη έχει δρομολογήσει με το Μεσοπρόθεσμο και τον Ενιαίο Οργανισμό Παροχής Υπηρεσιών Υγείας (ΕΟΠΥΥ). Η Τρόικα θεωρεί ότι τα 7,5 δισ. ευρώ με τα οποία ο ΕΟΠΥΥ στο εξής θα καλύπτει όλα τα μεγάλα ταμεία, για υπηρεσίες πρωτοβάθμιας και νοσοκομειακής υγείας, είναι πολλά.

- Ο ΟΑΕΔ να πάει σε γενική μείωση των επιδομάτων ή τη θέσπιση εισοδηματικών κριτηρίων, όπως είχε εισηγηθεί από πέρυσι. Ο ίδιος ο οργανισμός είναι σε οριακό σημείο από τη διόγκωση των απολύσεων και της ανεργίας. **Οι «αντοχές» του, όπως τονίζει ο διοικητής του, φτάνουν για την κάλυψη 300.000 επιδοτούμενων ανέργων** - και για πρώτη φορά είναι το πιο πιθανό ο αριθμός των επιδοτούμενων

ανέργων το φθινόπωρο να είναι μεγαλύτερος.

Οι νέες απαιτήσεις της Τρόικας, θα οδηγήσουν σύντομα σ' ένα νέο γενικό αντι-ασφαλιστικό νόμο, τον τρίτο κατά σειρά τα τελευταία δύο χρόνια. Με τα Μνημόνια αλλά και τον περσινό αντι-ασφαλιστικό νόμο του Λομβέρδου, τα πάντα ως προς την ασφάλιση (συντάξεις, υγεία και πρόνοια) είναι υπό την εποπτεία της Τρόικας, των δανειστών και των ντόπιων τοποτηρητών τους (εργοδοτών, επιθεωρητών, κυβέρνησης, αργυρώνητων δημοσιογράφων, «ειδικών» κλπ.) - και είναι πλήρως υποταγμένα στη λογική της μείωσης των ελλειμμάτων, της δημοσι-

ονομικής πειθαρχίας και του ανταγωνισμού. Γι' αυτούς τους νεοφιλελεύθερους φασίστες, το να μην υπάρχουν ασφαλιστικά ταμεία, ασφάλιση ή «κράτος πρόνοιας» είναι ένας συνειδητός στόχος. Για να εξοικονομήσουν κεφάλαια, τα οποία θα αξιοποιήσουν άμεσα για τη διάσωση των κερδών τους. Στοχεύουν όμως κυρίως στην καρδιά όλων αυτών των κατκτήσεων, στο πλέγμα προστασίας των αδυνάτων, στο να τσακίσουν την ίδια την έννοια της αλληλεγγύης και της συλλογικότητας. Στην πλήρη ατομικοποίηση της εργατικής τάξης, στην καταστροφή της όποιας διάθεσης για διεκδίκηση, οργάνωση και αγώνα. Μόνο έτσι θα αυξήσουν το

βαθμό εκμετάλλευσης και χειρισμού της εργατικής τάξης χωρίς κανένα απολύτως όριο. Αυτή η επίθεση ισοδυναμεί με κήρυξη πολέμου. Αν περάσει θα καταστρέψει και την όποια δυνατότητα μελλοντικής ανάπτυξης, τουλάχιστον για πάρα πολλά χρόνια. Το πρόβλημα όχι μόνο δεν λύνεται αλλά γίνεται χειρότερο με το ξεπούλημα της περιουσίας των ταμείων ή το νέο δανεισμό τους (πχ. μέσω ρέπος). **Μοναδική διέξοδος για τους εργαζομένους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα είναι η σύγκρουση με την κυβέρνηση, την Τρόικα και το σύστημα** για την υπεράσπιση των αναγκών της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας.

ΝΕΟ ΧΑΡΑΤΣΙ ΣΤΑ ΑΚΙΝΗΤΑ ΣΤΟ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΗΣ ΔΕΗ

«Εκτάκτως» και «για λόγους εθνικού συμφέροντος που συνίστανται στην άμεση μείωση του δημοσιονομικού ελλείμματος», η κυβέρνηση έχει ήδη επιβάλει το ειδικό τέλος στα ηλεκτροδοτούμενα ακίνητα, που χρησιμοποιούνται κυρίως ως κατοικίες αλλά και για εμπορική χρήση - το λεγόμενο χαράτσι στα ακίνητα. Το χαράτσι ψηφίστηκε στα τέλη Σεπτεμβρίου και θα επιβληθεί δύο τουλάχιστον χρονιές, το 2011 και το 2012. Το τέλος, σύμφωνα με το νόμο, θα βαρύνει τον ιδιοκτήτη, όμως υπόχρεος για την καταβολή του τέλους θα είναι ο χρήστης του ακινήτου - που μπορεί να είναι ο ενοικιαστής, ο οποίος υποχρεώνεται να καταβάλει το τέλος μαζί με το λογαριασμό της ΔΕΗ. Αν δεν καταβληθεί το τέλος, «η ΔΕΗ όπως και οι ιδιωτικές εταιρείες ηλεκτρικού ρεύματος θα προβαίνουν σε διακοπή του ρεύματος του καταναλωτή». Τέλος, από το χαράτσι εξαιρούνται τελείως κάποια ακίνητα και για κάποια άλλα που οι ιδιοκτήτες τους ανήκουν σε κάποιες ευπαθείς ομάδες (πολύτεκνοι, ανάπηροι και άνεργοι) θα υπάρχει «ειδική μέριμνα» για μειωμένο χαράτσι.

Καμία πραγματική έκτακτη ανάγκη και κανένας πραγματικός λόγος εθνικού συμφέροντος δεν υπήρξε για να επιβληθεί αυτό το νέο χαράτσι. Οι πραγματικές αιτίες για το χαράτσι είναι γνωστές: η απληστία των δανειστών-τοκογλύφων και η παταγώδης αποτυχία των διαφόρων Μνημονίων (αναθεωρημένων ή μη) καθώς και των διαφόρων μηχανισμών στήριξης, δηλαδή η αποτυχία της ίδιας της κυβέρνησης και της Τρόικας.

Όχι στην κοροϊδία

Κυβέρνηση και Τρόικα βαφτίζουν τη δική τους ανικανότητα «έκτακτη και εθνική ανάγκη» για να μας ξεγελάσουν άλλη

Προκλητική είναι η πολλαπλή κοροϊδία της κυβέρνησης σε σχέση με το χαράτσι. Καταρχήν τα όποια χρήματα μαζευτούν - ακόμα και αν μαζευτούν όλα όσα υπολογίζει η κυβέρνηση - που είναι περίπου 2 δις ευρώ, δεν είναι τίποτε άλλο από μια σταγόνα στον ωκεανό του χρέους. Δεύτερον, στις σημερινές συνθήκες είναι προκλητική η απαλλαγή από το χαράτσι διαφόρων κατηγοριών «αναξιοπαθούντων», όπως: «θρησκευτικά γενικά ιδρύματα, εγχώρια και ξένα νομικά πρόσωπα που δεν έχουν κερδοσκοπικό χαρακτήρα και με τα οποία επιδιώκονται αποδεδειγμένα σκοποί εθνωφελείς ή θρησκευτικοί ή φιλανθρωπικοί ή εκπαιδευτικοί ή καλλιτεχνικοί ή κοινωνωφελείς, αθλητικά σωματεία, ενώσεις κ.α.». Τρίτον, η κοροϊδία του μειωμένου τέλους για τις ονομαζόμενες από την κυβέρνηση «ευπαθείς ομάδες» είναι ακόμη πιο προκλητική, όχι μόνο λόγω των προηγούμενων, αλλά και γιατί μπαίνουν τόσες προϋποθέσεις στο ποιοι από αυτές τις κατηγορίες θα τύχουν τελικά της όποιας μείωσης, που στην πράξη μάλλον ελάχιστοι θα το δικαιούνται. Πολύτεκνοι, ανάπηροι και άνεργοι θα πρέπει να έχουν συγκεκριμένα οικογενειακά εισοδήματα, περιουσιακά στοιχεία κλπ., που σκόπιμα έχουν μπει σε χαμηλά επίπεδα, ώστε να στερούν από τους περισσότερους το «δικαίωμα» στο μειωμένο τέλος.

Την ίδια στιγμή πολλοί «έχοντες και κατέχοντες» έχουν ήδη συστήσει «νομικά πρόσωπα που δεν έχουν κερδοσκοπικό χαρακτήρα και με τα οποία επιδιώκονται αποδεδειγμένα σκοποί εθνωφελείς ή θρησκευτικοί ή σε ευρύτερο κύκλο φιλανθρωπικοί ή εκπαιδευτικοί ή καλλιτεχνικοί ή κοινωνωφελείς ή εκκλησιαστικοί», στα οποία ήδη έχουν εγγράψει τα ακίνητά τους και συνεπώς δεν θα πληρώσουν τίποτα.

Ο κόμπος έφτασε πια στο χτένι

Κυβέρνηση, τρόικα και δανειστές κλέβουν τις ζωές μας, κλέβουν το μέλλον των παιδιών μας. Διαλύουν τα νοικοκυριά, κλείνουν τα μαγαζιά και έχουν πετάξει τη μισή Ελλάδα στην ανεργία που συνεχώς αυξάνει. Τσαλακώνουν την αξιοπρέπειά μας, φτύνουν την ιστορία μας. Ισοπεδώνουν όλη την κοινωνία για να πληρωθούν ξένοι και ντόπιοι τοκογλύφοι. Η χώρα και η δημοκρατία διαλύονται.

ΑΥΤΟΙ αποφασίζουν και διατάσσουν να πληρώσουμε ΕΜΕΙΣ, και από πάνω τα θρασύδειλα αυτά ανθρωπάκια μας εκβιάζουν με τη διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος. Δηλαδή μας απειλούν με τη στέρηση ενός κοινωνωφελούς και δημόσιου αγαθού, που η έλλειψή του όχι μόνο φαντάζει αδιανόητη για μια κοινωνία που θέλει να είναι στοιχειωδώς ανθρώπινη, αλλά και μπορεί να αποτελεί απειλή για την ανθρώπινη ζωή.

Φτάνει πια! δεν πάει άλλο

Όλοι μαζί μπορούμε να οργανώσουμε την αντίστασή μας, να μην αφήσουμε κανέναν μόνο του. Με επιτροπές σε γειτονιές και συνοικίες:

-> **Να αρνηθούμε όλοι μαζί να πληρώσουμε το νέο χαράτσι, το τέλος ακινήτων μέσω ΔΕΗ, αλλά και την έκτακτη εισφορά ή το τέλος επιτηδεύματος καθώς και όλα αυτά που θα έρθουν.**

-> **Κανένας πλειστηριασμός σπιτιού, κανένα σπίτι χωρίς ρεύμα.**

-> **Δεν χρωστάμε σε κανέναν, δεν πληρώνουμε κερατιάτικα.**

για μια φορά και για να μας φορτώσουν ακόμη ένα φόρο, που όμως πλέον είναι δυσβάσταχτος. Θα πρέπει να έχουμε υπόψη ότι αυτό το χαράτσι είναι ξεχωριστό από τους προγραμματισμένους φόρους για τα ακίνητα που ούτως ή άλλως θα μας «έρθουν»: το ΕΤΑΚ και ο Φόρος Ακίνητης Περιουσίας για τα έτη 2009, 2010...

Η κυβέρνηση και η Τρόικα αδιαφορούν για το ότι το νέο αυτό χαράτσι κάποιοι πλέον δεν έχουν να το πληρώσουν. Είτε μικροί έμποροι είτε μικροϊδιοκτήτες ακινήτων, εργαζόμενοι και φτωχά λαϊκά στρώματα που κατοικούν στο ίδιο το σπίτι τους κ.α. Τα εκατομμύρια των ανέργων, των φτωχών εργαζομένων, των συνταξιούχων, των αυτοαπασχολούμενων αλλά και των μικρομεσαίων επαγγελματιών δεν μπορούν πλέον να σηκώσουν και άλλα βάρη, χωρίς να εξαθλιωθούν πλήρως οι οικογένειές τους.

Βάρβαρα μέτρα χωρίς τέλος

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

> Να φύγουν Κυβέρνηση - Τρόικα - Μνημόνια > Διαγραφή του χρέους

Τα νέα μέτρα που ανακοίνωσε η χουντική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με το πολυνομοσχέδιο στις 6/10 είναι μόνο η αρχή ενός νέου πακέτου βάρβαρων αντεργατικών και αντικοινωνικών μέτρων, που θα ανακοινώνονται σταδιακά μέχρι το τέλος του 2011 και θα συνεχιστούν και τα επόμενα χρόνια. Έρχονται να προστεθούν στα προηγούμενα μέτρα, Μνημόνια, Μεσοπρόθεσμο κλπ. που από το Μάιο του 2010 έχουν διαλύσει και καταστρέψει τα πάντα, έχουν ρίξει στη ανεργία, την εξαθλίωση και την πείνα εκατομμύρια συνανθρώπων μας.

Τα μέτρα προβλέπουν:

1. Το αφορολόγητο όριο μειώνεται στα 5.000 ευρώ, που είναι αρκετά κάτω από το όριο της φτώχειας των 6.897 ευρώ. Με το Μεσοπρόθεσμο, το αφορολόγητο είχε κιόλας μειωθεί από τις 12.000 στις 8.000 ευρώ. Έτσι, σε σχέση με το 2010, οι εργαζόμενοι, συνταξιούχοι κλπ. θα κληθούν να πληρώσουν επιπλέον 700 ευρώ. Τόση είναι η αναληψία της κυβέρνησης που θα πληρώσουν φόρο ακόμη και εκείνοι που έχουν μισθό της τάξης των 357 ευρώ το μήνα! Επιπλέον θα υπάρξει και πρόσθετη φορολογική επιβάρυνση λόγω: α) μείωσης των φορολογικών κλιμακίων κατά δύο, β) μείωσης των φοροαπαλλαγών (από 20% σε 10%), γ) αλλαγής υπολογισμού του αφορολόγητου για τα παιδιά. Το καινούργιο φορολογικό νομοσχέδιο, που κατά τον Βενιζέλο «θα διόρθωνε αδικίες που υπήρχαν στο προηγούμενο», είναι το πιο ταξικό που έχει παρουσιάσει ποτέ, ίσως σε ολόκληρο τον κόσμο. Φορολογεί περισσότερο τους χαμηλόμισθους, τους χαμηλοσυνταξιούχους και τους έχοντες μεγάλα οικογενειακά βάρη (πολύτεκνους)!

2. Μειώνονται όλες οι συντάξεις πάνω από τα 1.200 ευρώ, από 1^{ης} Νοεμβρίου, κατά 20%! Η μείωση αυτή έρχεται σε συνέχεια των οριζόντιων μειώσεων που είχαν υποστεί οι συνταξιούχοι το 2010, αλλά και των άλλων επιβαρύνσεων (ΛΑΦΚΑ, αύξηση ασφαλιστικών εισφορών κλπ.).

3. Οι συνταξιούχοι που είναι κάτω των 55 χρόνων θα έχουν ακόμη μεγαλύτερη μείωση: θα περικοπεί κατά 40% η σύνταξη που είναι πάνω από τα 1.000 ευρώ. Η κοροϊδία είναι ότι ενώ είναι απόλυτα βέβαιο ότι μέσα στους επόμενους μήνες θα γίνει και νέα επίθεση στις συντάξεις, στην ανακοίνωση αναφέρεται ότι η μείωση αυτή θα είναι οσώτου αυτοί οι συνταξιούχοι φτάσουν στην ηλικία των 55 ετών.

4. Το λεγόμενο νέο μισθολόγιο ισοπεδώνει κυριολεκτικά τις αποδοχές των εργαζομένων σε ολόκληρο το Δημόσιο, στις πρώην ΔΕΚΟ και στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Επιφέρει πρωτοφανή μείωση στις αποδοχές σε ποσοστά που φτάνουν μέχρι και 50%, λόγω κατάργησης δεκάδων επιδομάτων, μεγαλύτερων φορολογικών επιβαρύνσεων και πρόσθετων περικοπών. Οι εργαζόμενοι του δημόσιου και ευρύτερου δημόσιου τομέα θα δουν τις αποδοχές τους να καταρρέουν σε τέτοια επίπεδα, που θα καταστραφούν ολοκληρωτικά οι ατομικοί και οικογενειακοί τους προϋπολογισμοί. Και εδώ

οι μεγαλύτερες περικοπές γίνονται στους χαμηλόμισθους υπαλλήλους (κατηγορίας ΥΕ και ΔΕ)! Ανώτερος μισθός (ΠΕ μετά 35 χρόνια) ορίζεται στα 2096 μκτά, που μετά την αφαίρεση των κρατήσεων θα είναι λιγότερο από 1500 ευρώ! Ο εισαγωγικός μισθός ΥΕ κατηγορίας θα είναι 780 ευρώ μκτά, δηλαδή 550-560 καθαρά!

5. Χιλιάδες εργαζόμενοι στην εργασιακή εφεδρεία-ανεργία. Μέχρι το τέλος του 2011, 30.000 εργαζόμενοι του Δημόσιου και του ευρύτερου Δημόσιου τομέα θα τεθούν στο καθεστώς της λεγόμενης εργασιακής εφεδρείας και ουσιαστικά της ανεργίας. Θα τους ακολουθήσουν δεκάδες χιλιάδες το 2012 και τα επόμενα χρόνια. Όσοι είναι «τυχεροί» θα μείνουν για έναν χρόνο στην εργασιακή εφεδρεία με το 60% του βασικού τους μισθού και μετά θα απολυθούν ως «περιττοί». Είναι το «λίπος» του κράτους, όπως κραυγάζει η χούντα Κυβέρνησης -Τρόικας κι οι αργυρώνητοι παπαγάλοι τους στα Μ.Μ.Εξαπάτησης.

6. Προώθηση των λεγόμενων διαρθρωτικών αλλαγών. Δηλαδή, την επιτάχυνση των ιδιωτικοποιήσεων (ξεπούλημα δημόσιας περιουσίας ύψους 5 δις μέχρι τέλους του χρόνου! και 50 δις έως το 2015!), το άνοιγμα των λεγόμενων κλειστών επαγγελμάτων, το κλείσιμο δεκάδων οργανισμών του Δημοσίου και κυρίως την διάλυση των εργασιακών σχέσεων, την εξάπλωση των επιχειρησιακών συμβάσεων, με στόχο την ακόμα μεγαλύτερη μείωση των μισθών, την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων κλπ.

7. Το έκτακτο χαράτσι στα ακίνητα, που έγινε μόνιμο όπως διευκρινίστηκε τελικά!

8. Διάλυση εργασιακών σχέσεων και συλλογικών συμβάσεων. Αναστέλλεται η επέκταση των κλαδικών συμβάσεων για δυο χρόνια (στην πραγματικότητα για πάντα). Καταργείται η ρήτρα της ευνοϊκότερης σύμβασης για τον εργαζόμενο. Επέκταση των Ειδικών Επιχειρησιακών Συμβάσεων και σε επιχειρήσεις κάτω των 50 εργαζομένων: αυτές δεν θα υπογράφονται με το επιχειρησιακό σωματείο, αλλά με «ενώσεις προσώπων» που θα καλύπτουν τα 3/5 του προσωπικού. Διευκολύνεται ταυτόχρονα η συγκρότηση «σωματείων» - μαϊμούδων από τους εργοδότες και μάλιστα μέσα σ' έναν μήνα.

Η εργοδοσία δεν υποχρεούται να υποβάλει αιτιολογημένη μελέτη στο ΣΕΠΕ για να υπογράψει την ειδική επιχειρησιακή σύμβαση. Μ' αυτό τον τρόπο, η κυβέρνηση αίρει και το ελάχιστο εμπόδιο που υπήρχε για την επιβολή των ειδικών επιχειρησιακών συμβάσεων, καθώς μέχρι τώρα αυτές δεν προχωρούσαν μπροστά στην άρνηση εργαζομένων και συνδικάτων.

Όμως τα βάρβαρα μέτρα δεν τελειώνουν εδώ: έρχονται η εξίσωση του ειδικού φόρου κατανάλωσης του πετρελαίου

θέρμανσης με το κίνησης, το πιο πιθανό μέσα στο 2011. Μείωση των συντάξεων του ΟΓΑ από 1/1/2012. Παραπέρα μείωση όλων των επικουρικών συντάξεων για όλα τα ασφαλιστικά ταμεία, καθώς και των αναπηρικών συντάξεων. Πολλές επικουρικές συντάξεις θα καταργηθούν στα αμέσως επόμενα χρόνια. Μεγάλες περικοπές στο εφάπαξ των δημοσίων υπαλλήλων με μείωση κατά 30-40% , πέρα από τη μείωση που έγινε κατά 10% στο δημόσιο και 15% στον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Κατακρεούργηση της λίστας των Βαρέων και Ανθυγιεινών Επαγγελμάτων. Ακόμη σχεδιάζουν να καταργήσουν ΕΓ-ΣΣΕ, δηλαδή τη σύμβαση που καθορίζει τον κατώτερο μισθό (751 ευρώ μκτά) και ημερομίσθιο, που θα είναι ένα θανάσιμο χτύπημα στις συλλογικές συμβάσεις. Και έπεται συνέχεια...

Η απάντησή μας ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΠΑΝΤΟΥ

Η μισητή κλίκα Παπανδρέου-Βενιζέλου μας εκβιάζει με τα διλήμματα «Τα μέτρα ή Χρεοκοπία», «Μέσα ή έξω από την ΕΕ, το Ευρώ» κλπ. Την αλήθεια όμως τη ζούμε καθημερινά: Μνημόνιο, Μεσοπρόθεσμο, νέα μέτρα οδηγούν μόνο σε μια χρεοκοπημένη, κατεστραμμένη, εξαθλιωμένη κοινωνία. Η διαρκής υποτίμηση της αξίας της εργασίας, η συνεχής απαξίωση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων, το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας οδηγούν σε πλήρη διάλυση και κατάρρευση: της παιδείας, της υγείας, της κοινωνικής ασφάλισης, όλης της υποδομής που δημιούργησε ο ελληνικός λαός με ιδρώτα και αίμα μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Το πραγματικό δίλημμα είναι: Ή Αυτοί ή Εμείς. Ή Εμείς θα αρχίσουμε να παίρνουμε πίσω τον πλούτο που παράγουμε και όσα μας λεηλάτησαν ή αυτοί θα φτιάχνουν αμύθητες περιουσίες, όπως τα 600 δις (πολύ παραπάνω από το δημόσιο χρέος) που έχουν κατατιθέμενα στις ελβετικές τράπεζες. Ή θα σταματήσουμε να τους πληρώνουμε και θα αγωνιστούμε για να ανατρέψουμε τα μέτρα και την πολιτική τους ή θα κάνουμε «θυσίες» για να γεμίζουν οι τσέπες των τραπεζιτών, των κερδοσκόπων, των δοσίλογων και της παρέας τους. Ή θα σωθούμε εμείς, οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία - ή το χρεοκοπημένο καπιταλιστικό σύστημα.

Αν τους αφήσουμε να διαχειρίζονται την οικονομία, την πολιτική την κοινωνία, τότε είναι βέβαιο ότι έρχονται μέρες, βδομάδες και μήνες απόλυτης εξαθλίωσης και καταστροφής μεγάλων κοινωνικών κομματιών. Πολλοί δεν θα έχουν να φάνε, δεν θα έχουν σπίτι, θα είναι χωρίς δουλειά... Τα συσσίτια στους δρόμους, όπως στην κατοχή, δεν θα αρκούν για ν' αποτρέψουν τους θανάτους από αστία.

Από αυτή την κατάσταση δεν πρόκειται να ξεφύγουμε με τη δήθεν διαφορετική πολιτική της ΝΔ του Σαμαρά. Το πρόβλημα είναι όχι μόνο η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού αλλά η συνολική κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, που βυθίζεται όλο και πιο πολύ στην ύφεση. Ένας-ένας οι μύθοι τους γκρεμίζονται σαν τραπουλόχαρτα: το σάπιο σύστημά τους, η «ισχυρή οικονομία» του Σημίτη ή η «θωρακισμένη» του Καραμανλή, η προστασία που δήθεν απολάμβανε η χώρα μας μέσα στην ΕΕ και ιδιαίτερα στην Ευρωζώνη, η λυσσασμένη επιμονή στον ευρωπαϊσμό και στον «δυτικό κόσμο» και τόσα άλλα.

Για να μη γίνουμε δουλοπάροικοι και για να κάνουμε μια νέα αρχή πρέπει να ενισχύσουμε τη δική μας αλληλεγγύη και οργάνωση, ώστε να πάρουμε τις τύχες στα χέρια μας και να παλέψουμε για τα δικά μας συμφέροντα. Ενάντια σε μια χούφτα καπιταλιστές, στην ΕΕ, στο ΔΝΤ και στους υπηρέτες τους, για ν' ανοίξουμε τον δρόμο σε μια άλλη κοινωνία, με επίκεντρο τις ανάγκες μας, δημοκρατική, ριζοσπαστική, σοσιαλιστική.

Για να βάλουμε φρένο σ' αυτή τη άθλια και ζοφερή κατάσταση χρειάζεται, ανυπακοή και ανταρσία στα χαράτσια και σ' ό,τι αποφασίζει η κατοχική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, που δεν έχει την παραμικρή νομιμότητα. Και βέβαια η πάλη για να την ανατρέψουμε.

Για να το επιτύχουμε, χρειάζεται να μαζικοποιήσουμε όλα τα κινήματα και τις αντιστάσεις (φοιτητές, μαθητές εκπαιδευτικοί, συγκοινωνίες, εφεδριοαπολυμένοι, ταξίτζηδες κλπ.), να βγούμε ξανά στις πλατείες πιο δυναμικά, πιο αποφασιστικά από τον περσινό Μάη-Ιούννη, για τσακίσουμε τη χούντα Κυβέρνησης-Τρόικας αλλά και όποιους άλλους σκέπτονται να εφαρμόσουν τις ίδιες πολιτικές, ματαιώνοντας τα σχέδια συναίνεσης των αστικών κομμάτων που μας ετοιμάζουν κεφάλαιο και ιμπεριαλιστές της ΕΕ και των ΗΠΑ. Να παλέψουμε για να κηρυχτεί Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας και όχι να ζητιανεύουμε εκλογές όπως κάνουν τα ρεφορμιστικά κόμματα (ΚΚΕ, ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ). Για να πετύχει μια τέτοια απεργία, θα πρέπει να την οργανώσουμε εμείς «απ' τα κάτω», όχι η συνδικαλιστική γραφειοκρατία που έχει παραλύσει τα συνδικάτα μας. Μόνο η ενότητα και ο αγώνας μας μπορούν να μας απαλλάξουν απ' αυτή η δοσίλογη κυβέρνηση και την Τρόικα.

- Άρνηση πληρωμής οποιουδήποτε χαρατσιού της κατοχικής κυβέρνησης

- Άμεση διαγραφή του χρέους

- Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας, για να φύγει η κυβέρνηση Παπανδρέου-Βενιζέλου

- Εθνικοποίηση όλων των τραπεζών, των μεγάλων επιχειρήσεων και ΔΕΚΟ χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο.

- Για μια άλλη κοινωνία, με επίκεντρο τις ανάγκες μας, δημοκρατική, ριζοσπαστική, σοσιαλιστική.

Τράπεζες και οικονομία στην Ευρωζ Στα όρια της κατάρ

Κορυφώνεται το δράμα της «κρίσης χρέους» στην Ευρωζώνη, μετά και τις νέες υποβαθμίσεις της Ισπανίας και της Ιταλίας από τον οίκο Fitch. Το αξιόχρεο της Ιταλίας υποβαθμίστηκε κατά μία κλίμακα, ενώ η πιστοληπτική ικανότητα της Ισπανίας κατά δύο. Οι προοπτικές των δύο οικονομιών χαρακτηρίστηκαν «αρνητικές», οπότε μια περαιτέρω υποβάθμισή τους μεσοπρόθεσμα θεωρείται βέβαιη. Επίσης, ο κίνδυνος δημοσιονομικού εκτροχιασμού στις αυτόνομες επαρχίες της Ισπανίας χαρακτηρίζεται «ιδιαίτερα μεγάλος», αφού η πιστοληπτική ικανότητα πέντε εξ αυτών είχε ήδη υποβαθμιστεί τον Σεπτέμβριο.

■ Σταύρος Σκεύος

Γαϊτανάκι υποβαθμίσεων, στα ύψη το κόστος δανεισμού

Δεν είχε κλείσει μια εβδομάδα από τις «ιστορικές» αποφάσεις της 21^{ης} Ιουλίου και τα επιτόκια δανεισμού της Ισπανίας και της Ιταλίας άρχισαν να τραβάνε την ανηφόρα, σπάζοντας το ένα ρεκόρ μετά το άλλο. Στις 2/8 είχαν ξεπεράσει το όριο του 6%. Στις 13/9, αφού η Ιταλία είχε ζητήσει τη βοήθεια της Κίνας για την χρηματοδότηση του χρέους της, δανείστηκε από τις αγορές με το υψηλότερο επιτόκιο από την ένταξή της στο Ευρώ.

Στις 20/9, το κόστος δανεισμού της Ισπανίας αυξήθηκε ακόμα περισσότερο, μετά την υποβάθμιση της Ιταλίας από τον οίκο αξιολόγησης Standards&Poor. Στις 27/9, ο ίδιος οίκος υποβάθμισε και το αξιόχρεο έντεκα αυτοδιοικήσεων της Ιταλίας, ανάμεσα τους το πλούσιο Μιλάνο και πολλά μεγάλα αστικά κέντρα. Και στις 28/9, η Ισπανία και η Ιταλία ανακοίνωσαν την παράταση της απαγόρευσης των «ανοιχτών πωλήσεων» (μια από τις βασικές μεθόδους κερδοσκοπικών χρηματιστηριακών παιχνιδιών) για τις μετοχές του χρηματοοικονομικού κλάδου, η μεν πρώτη μέχρι τις 11 Νοεμβρίου (χωρίς βέβαια να αποκλείεται και άλλη παράταση, κάθε άλλο) και η δεύτερη επ' αόριστον.

Στο χείλος της αβύσσου

Όντας η 3^η και 4^η σε μέγεθος οικονομία της Ευρωζώνης αντίστοιχα, το πρόβλημα του χρέους της Ιταλίας και της Ισπανίας, στο οποίο έχουν εκτεθεί πάρα πολύ με αγορές

ομολόγων οι ευρωπαϊκές τράπεζες, απειλεί να τινάξει στον αέρα το ευρωπαϊκό χρηματοπιστωτικό σύστημα και το ίδιο το ευρώ. Αναφέρουμε ορισμένα ενδεικτικά στοιχεία για το που βρίσκεται η κατάσταση:

1 Τον Ιούλιο, 91 συνολικά ευρωπαϊκές τράπεζες υποβλήθηκαν στα λεγόμενα «τεστ κοπώσεως» (stress tests), για να διαπιστωθεί η αντοχή τους στην κρίση. 9 απέτυχαν και 16 πέρασαν στο όριο. Το ποσοστό της αποτυχίας ή οριακής επιτυχίας (σχεδόν 1 στις 3!) δείχνει τον κίνδυνο καταβράθρωσης που απειλεί τις ευρωπαϊκές τράπεζες. Ειδικά αν λάβουμε υπόψη τη μετάδοση της «μόλυνσης», καθώς τα διάφορα επισφαλή δάνεια, κρατικά ομόλογα «σκουπίδια» κλπ. έχουν διαχυθεί ανεξέλεγκτα στο χρηματοπιστωτικό σύστημα - οπότε η χρεοκοπία μιας και μόνο τράπεζας ή ακόμα και ένα τυχαίο γεγονός μπορεί να συμπαρασύρει τις υπόλοιπες σε ντόμινο καταρρεύσεων. Γι' αυτό άλλωστε και η ευρωπαϊκή (ή και παγκόσμια) οικονομία έχει φτάσει να κρέμεται από την κλωστή της (τυπικής) χρεοκοπίας μιας οικονομίας τόσο ασημαντής σε μέγεθος, όπως η ελληνική!

2 Δεν κινδυνεύουν μόνο οι τράπεζες του Νότου της Ευρωζώνης, αλλά και του σκληρού πυρήνα της. Η γαλλοβελγική τράπεζα Dexia (από τους «επιτυγχόντες» στα τεστ του Ιουλίου!) αντιμετωπίζει λόγω της έκθεσής της σε ελληνικά ομόλογα τεράστια προβλήματα χρηματοδότησης και η αξία της μετοχής της εκμηδενίζεται. Η βελγική κυβέρνηση αποφάσισε τη δημιουργία μιας ειδικής «κακής τράπεζας», όπου θα μεταβιβαστούν όλα τα επισφαλή περιουσιακά στοιχεία της Dexia, με την κρατική εγγύηση του Βελγίου και της Γαλλίας, που δεσμεύτηκαν για την χρηματοδότηση της Dexia ενώ δεν αποκλείεται και η κρατικοποίηση της. Η δημιουργία τέτοιων «κακών τραπεζών» με κρατική εγγύηση θα επιστρατεύεται όλο και περισσότερο, ώστε τα χρέη και οι ζημιές του ιδιωτικού τομέα να «κοινωνικοποιούνται» σε βάρος των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων!

Επίσης, οι γαλλικές τράπεζες εξελίσσονται σε κύρια θύματα της κρίσης, καθώς έχουν «ανοίχτει» στο ελληνικό χρέος με εξαγορές όπως της Γενικής από τη Societe Generale και της Εμπορικής από την Credit Agricole. Οι ζημιές των δύο παραπάνω γαλλικών τραπεζών, μαζί με την

BNPParibas (όλες είναι διεθνή μεγαθήρια) έφτασαν το Σεπτέμβριο ακόμα και στο 50% της αξίας της μετοχής τους, ενώ σε πρωτοφανή επίπεδα έχει φθάσει και η ασφάλισή τους απέναντι στο ενδεχόμενο χρεοκοπίας (τα λεγόμενα «ασφάλιστρα κινδύνου» ή CDS). Η θέση τους στη διεθνή αγορά έχει κλονιστεί μάλλον ανεπανόρθωτα.

3 Αυτή η κατάσταση των ευρωπαϊκών τραπεζών τις έχει ουσιαστικά αποκόψει από το δανεισμό σε δολάρια, απειλώντας με πιστωτική ασφυξία που θα μπορούσε να οδηγήσει ακόμα και σε αναστολή των δραστηριοτήτων τους λόγω έλλειψης ρευστού. Στις 15/9, προσπαθώντας να ελέγξουν κάπως την κατάσταση, οι κεντρικές τράπεζες των ΗΠΑ, της Αγγλίας, της Ιαπωνίας, της Ελβετίας και η ΕΚΤ χορήγησαν στις ευρωπαϊκές τράπεζες δολάρια (σε ποσά αγνώστου ύψους), για να καλύψουν τις ανάγκες τους μέχρι το τέλος του 2011. Μέχρι πρότινος αυτές οι χορηγήσεις είχαν διάρκεια μόνο μία εβδομάδα... Η μέθοδος αυτή είχε χρησιμοποιηθεί ξανά στη διάρκεια του τραπεζικού πανικού του 2008 μετά την κατάρρευση της Λίμαν Μπρόντερς. Με απλά λόγια, πλέον κανένας στον κόσμο δεν δανείζει τις ευρωπαϊκές τράπεζες, καθώς όλοι φοβούνται τα «σκουπίδια» των ισολογισμών τους!

Για τον ίδιο λόγο, στις 6/10 η ΕΚΤ ανακοίνωσε νέα ένεση φθηνού χρήματος στις τράπεζες, διατηρώντας αμετάβλητο το επιτόκιο της (σύμφωνά μάλιστα με το ΔΝΤ αυτό πρέπει να μειωθεί ακόμα περισσότερο, πράγμα που πρέπει να θεωρείται βέβαιο) και ανακοινώνοντας και νέο πρόγραμμα αγοράς ομολόγων 40 δις ευρώ από το Νοέμβριο μέχρι τον Οκτώβριο του 2012 (δηλ. η ΕΚΤ αγοράζει τα απαξιωμένα ομόλογα που έχουν στα χέρια τους οι ιδιωτικές τράπεζες). Επίσης, θα ξεκινήσει δύο προγράμματα «μακροπρόθεσμης χρηματοδότησης» των τραπεζών διάρκειας 12 μηνών.

4 Η καταράκη των τιμών των μετοχών στα χρηματιστήρια [την εβδομάδα 19-25/9 «χάθηκαν» από τον χρηματιστηριακό δείκτη PMI (εμπόριο, παραγωγή, υπηρεσίες στον ιδιωτικό τομέα της οικονομίας της Ευρωζώνης) 3,4 τρις δολάρια] κάνει εξαιρετικά δύσκολη τη λεγόμενη **ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών**, δηλαδή την κάλυψη με φρέσκα κεφάλαια των ζημιών από τα διάφορα απαξιωμένα ή «κουρεμένα» κρατικά ομόλο-

ώνη...

ρρευσης

γα. Πρόσφατη έκθεση του ΔΝΤ τοποθετεί τις απώλειες των ευρωπαϊκών τραπεζών από την «κρίση χρέους» της Ευρωζώνης στα 410 δις ευρώ – και το ΔΝΤ εκτιμάει ότι θα χρειαστούν περίπου 200 δις ευρώ για την ανακεφαλαιοποίησή τους. Το ποσό αυτό πρέπει στην πραγματικότητα να θεωρείται αστείο και αν αναφέρεται είναι για λόγους σκοπιμότητας (για να υπάρχει μια αίσθηση δυνατότητας διαχείρισης της κρίσης), μιας και η Κομισιόν έχει παραδεχτεί ότι από το 2008 έχουν ήδη διατεθεί 420 δις ευρώ γι' αυτό τον σκοπό. Στην πραγματικότητα, παρά τις διαρκείς ενέσεις ρευστότητας προς τις τράπεζες, **κανείς δεν γνωρίζει πόσα πραγματικά χρήματα χρειάζονται για να «σωθούν».** Οι ιδιώτες καπιταλιστές, μέσα σ' αυτή την κατάσταση αβεβαιο-

τητας, δύσκολα θα βάλουν λεφτά για να τις ενισχύσουν. Το όλο σχέδιο της ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών μπορεί ν' αποδειχθεί σχέδιο επί χάρτου, όσο κι αν με βάρβαρα μέτρα η ΕΕ και οι αστικές κυβερνήσεις στέλλουν το λογαριασμό στους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα της Ευρώπης!

Η κρίση στην ευρωζώνη παίρνει ανεξέλεγκτες διαστάσεις και όλα τα ενδεχόμενα, ακόμα και τα πιο «αδιανόητα» είναι ανοιχτά. Οι παρεμβάσεις της ΕΚΤ (πχ. έχει ήδη αγοράσει από τις τράπεζες κρατικά ομόλογα συνολικής αξίας 150 δις ευρώ) μοιάζουν σαν να προσπαθήσει να γεμίσει το πιθάρι των Δαναΐδων. Μέσα σ' αυτό τον κυκεώνα, όπου η διαχείριση της κρί-

σης από τα επιτελεία της ΕΕ φαντάζει όλο και πιο δύσκολη και αυτά δείχνουν να καταλαμβάνονται από παραλυτική ανικανότητα, αυτό που ξεχωρίζει είναι ο ρόλος των **πιο κερδοσκοπικών και παρασιτικών μερίδων του ευρωπαϊκού και διεθνούς κεφαλαίου.** Όλη η οικονομία μοιάζει να εξαρτάται από ένα φτέρνισμα των οίκων αξιολόγησης, όλη η «πολιτική» έχει εκφυλιστεί στην ικανοποίηση της απαίτησης των διεθνών τοκογλύφων να διασφαλίσουν το εισόδημα/κέρδος από το κουπόνι τους (ομόλογα κλπ.). Οι παραγωγικοί τομείς της ευρωπαϊκής οικονομίας μοιάζουν «ξεχασμένοι», δεν ακούγεται κιχ για επενδύσεις και παραγωγή, ενώ η ανεργία καλπάζει, οι μισθοί και οι συλλογικές συμβάσεις καταρρέουν.

Ακόμα όμως κι αυτή η κατακρύβση του ευρωπαϊκού προλεταριάτου στη βαρβαρότητα της «κινεζοποίησης» δεν θα ανακόψει την επέλαση της κρίσης στην Ευρώπη, παρά μόνο θα την παροξύνει σε αφάνταστο βαθμό. Μόνη διέξοδος είναι οι **κοινοί αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας σε όλη την Ευρώπη, για ν' ανατρέψουμε τους καπιταλιστές και τις κυβερνήσεις που τους υπηρετούν, αυτές τις σκοτεινές εξοχότητες που καταδυναστεύουν τις ζωές μας.**

Η κρίση στην Ε.Ε. και οι αποφάσεις των Eurogroup/Ecofin

Αν και πολλά λέγονται για τις τρέχουσες εξελίξεις στην Ε.Ε. ελάχιστα ακούγονται για την πραγματική φύση της κρίσης της. Η κρίση της Ε.Ε. έχει τρεις διαστάσεις: Πρώτον, η Ε.Ε. δεν πλήττεται απλώς από μία καπιταλιστική κρίση αλλά είναι από τους χαμένους μέσα στην δίνη της παγκόσμιας κρίσης, τουλάχιστον απέναντι στις νεοαναδυόμενες οικονομίες (Κίνα, Ινδία, κ.α.). Αυτό αποτυπώνεται και στη συρρίκνωση της παραγωγικής της βάσης, που δεν φαίνεται να αλλάζει αφού μακροχρόνια η αύξηση της παραγωγικότητας στην Ε.Ε. υπολείπεται αυτής των ΗΠΑ και πολύ περισσότερο των νεοαναδυόμενων οικονομιών. Συνεπώς το βασικό στοιχείο της ευρωπαϊκής κρίσης δεν είναι απλά η καταπιταλιστική κρίση αλλά η οικονομική υποβάθμιση της Ε.Ε. απέναντι στις νεοαναδυόμενες οικονομίες. Αυτός ο παράγοντας επιδεινώνει και τις άλλες δύο διαστάσεις της κρίσης της ΕΕ.

Η δεύτερη διάσταση είναι η μη ολοκλήρωση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η Ευρωζώνη δεν είναι ΗΠΑ και τα διάφορα κράτη της δεν είναι όπως οι πολιτείες των ΗΠΑ. Παρά το κοινό νόμισμα, δεν υπάρχει κοινή φορολογική, δημοσιονομική, βιομηχανική και κυρίως οικονομική πολιτική – δεν είναι μια κλασική καπιταλιστική οικονομία με ένα ενιαίο αστικό κράτος. Συνεπώς οι ανισότητες στο εσωτερικό της δεν αμβλύνονται αλλά εντείνονται. Οι χώρες του νότου με την μακροχρόνια μειούμενη ανταγωνιστικότητα απέναντι στις χώρες του βορρά, έχουν ελλειμματικά εμπορικά ισοζύγια και είναι αναγκασμένες να εφαρμόζουν σκληρότερες πολιτικές λιτότητας και αν δεν μπορούν, να συσσωρεύουν χρέη, καθώς δεν μπορούν να υποτιμήσουν το νόμισμά τους. Σε αντίθεση με τις χώρες του βορρά που βλέπουν πλεονάσματα στο εμπορικό ισοζύγιο και συνεπώς συσσωρεύουν μικρότερα χρέη. Έδώ ακριβώς εντοπίζεται το πρόβλημα, μια που οι χώρες του βορρά δεν είναι διατεθειμένες να πληρώσουν τα ελληνικά, πορτογαλικά, ισπανικά ή ιταλικά χρέη, πράγ-

μα που θα ήταν αδιανόητο αν είχε ολοκληρωθεί η ευρωπαϊκή ενοποίηση. Γι' αυτό συζητιέται η μετατροπή π.χ. του 50% των εθνικών χρεών σε ευρωπαϊκά χρέη (δηλαδή χρέη όλης της Ευρωζώνης), η έκδοση ευρωομόλογου ή η έξοδος χωρών από την Ευρωζώνη. Οι δύο πρώτες πρέπει να συνοδευτούν από ένα ευρωπαϊκό υπερυπουργείο δημόσιων οικονομικών (που θα διευθύνεται από Γερμανούς), δηλαδή από απεμπόληση της εθνικής κυριαρχίας διαφόρων κρατών του νότου.

Η τρίτη διάσταση της κρίσης –κι αυτή που αποσιωπάται περισσότερο ή βγαίνει στην επιφάνεια με βίαιο τρόπο, π.χ. Dexia– είναι η χρεοκοπία των ευρωπαϊκών τραπεζών και ιδιαίτερα των πιο μεγάλων και πέρα κάθε υποψίας. Είναι κοινό μυστικό ότι οι ευρωπαϊκές τράπεζες είναι περισσότερο εκτεθειμένες και από τις αμερικάνικες στα αμερικάνικα τοξικά χρηματοπιστωτικά προϊόντα. Ακόμη περισσότερο είναι εκτεθειμένες, ίσως περισσότερο και από τις αμερικάνικες, σε τοξικά δάνεια προς χώρες του ευρωπαϊκού νότου, προς ήδη χρεοκοπημένες ευρωπαϊκές επιχειρήσεις και νοικοκυριά κ.α. Το ύψος της έκθεσης είναι άγνωστο. Μόνο στα κρατικά ομόλογα του νότου είναι εκτεθειμένες πάνω από 1,5 τρις ευρώ. Ένα κούρεμα μόνο των ελληνικών ομολόγων κατά 50% θα σήμαινε χασούρα άνω των 110 δις ευρώ. Γενικά υπάρχει η εκτίμηση ότι για την κανονική αποπληρωμή των κρατικών δανείων του νότου μέχρι το 2015 καθώς και για την επιβίωση του ευρωπαϊκού τραπεζικού συστήματος τουλάχιστον μέχρι το 2015, χρειάζονται 1,5 με 2 τρις ευρώ, ενώ άλλοι υπολογισμοί ανεβάζουν το ποσό σε πάνω από 3 τρις –στην πράξη κανείς δεν γνωρίζει το ακριβές μέγεθος που πιθανόν να ξεπερνά αυτά τα ποσά.

Συνεπώς το πρόβλημα που έχουν να αντιμετωπίσουν οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές δεν είναι απλώς πρόβλημα διαχείρισης χρεών, είναι βαθύτερο, δομικό και στην ουσία του είναι πρόβλημα πολιτικό: τι θα κάνουν με το ευρώ, την ευρωζώνη και πιθανόν την ίδια την Ε.Ε.

Οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές φοβούνται –και σωστά– μία παγκόσμια κατάρρευση, γι' αυτό πιέζουν τους γερμανούς ιμπεριαλιστές να πληρώσουν. Γι' αυτό και στο Eurogroup/Ecofin στις 16-17 Σεπτεμβρίου, στο Βρότσλαβ της Πολωνίας, παραβρέθηκε και ο υπουργός Οικονομικών των ΗΠΑ, Γκάιτνερ. Οι γάλλοι ιμπεριαλιστές (με συμπαραστάτες τις χώρες του νότου), ως οικονομικά αδύναμοι, επιθυμούν επίσης να πληρώσει η Γερμανία και η ομάδα της (Ολλανδία, Αυστρία, κ.α.). Από την άλλη, οι γερμανοί φαίνεται ότι δεν έχουν αποφασίσει ακόμη και οι αντιπαραθέσεις στο εσωτερικό τους εντείνονται επειδή έχουν να απαντήσουν σε θεμελιώδη ερωτήματα. Οι επιλογές που έχουν μπροστά τους είναι πολλές: α) Να σώσουν το ευρώ και την ευρωζώνη με έκδοση ευρωομόλογου και βασικά με καταφυγή στο τυπογραφείο, δηλαδή με υψηλό πληθωρισμό και αύξηση των διαθεσίμων του Προσωρινού Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Διάσωσης. β) Να φύγουν από την Ευρωζώνη μαζί με την ομάδα τους. γ) Να οδηγήσουν στην χρεοκοπία τις χώρες που δεν αντέχουν αλλά να τις κρατήσουν στο ευρώ –που ενέχει επίσης σημαντικούς κινδύνους.

Όπως και να 'χει καμία από αυτές τις λύσεις δεν είναι εύκολη, ειδικά όταν τους κυνηγά πλέον η άμεση κατάρρευση. Οι ίδιοι φαίνεται ότι έχουν πελαγώσει, αν δεν έχουν παραλύσει πλήρως περιμένοντας το μοιραίο. Γι' αυτό στις συναντήσεις του Eurogroup και του Ecofin στην Πολωνία βρέθηκε στον αέρα και η «λύση» της 21ης Ιουλίου για την Ελλάδα και τώρα προκρίνεται μια απροκάλυπτη και –επιζούν– ελεγχόμενη χρεοκοπία με κούρεμα 50% των ελληνικών ομολόγων και ταυτόχρονη παραμονή της Ελλάδας στο ευρώ, ώστε η χρεοκοπία να είναι όσο το δυνατόν ελεγχόμενη. Όμως, είναι ενδεικτικό, ότι για την αποφυγή της ευρωπαϊκής κατάρρευσης και του συνακόλουθου ντόμινο, οι γερμανοί προτείνουν κάθε χώρα να σώσει τις δικές της τράπεζες! Το που τελικά θα καταλήξουν (αν καταλήξουν) θα το δούμε τις επόμενες μέρες.

Το φοιτητικό κίνημα σε...αδιέξοδο;

Μετά από 5 εβδομάδες καταλήψεων, το φοιτητικό κίνημα μοιάζει να έχει βρεθεί σε αδιέξοδο. Στις 5/10, οι κατειλημμένες σχολές είχαν υποχωρήσει στις 79 πανελλαδικά και παρά τις συνελεύσεις που ήταν προγραμματισμένες μέχρι τις 12/10, η περιρρέουσα ατμόσφαιρα δεν «δείχνει» άμεση αναζωογόνηση του κινήματος.

Ένας σύντομος απολογισμός

Το φοιτητικό κίνημα δεν είχε πραγματικά κανένα συγκεκριμένο σχέδιο. Αρχικά, απλά κλείστηκε στις σχολές και αναλώθηκε σε εσωστρεφείς εκδηλώσεις (πάρτι, συζητήσεις για θέματα σχολής, αντιμαθήματα κ.α.) αδυνατώντας να βγει με ξεκάθαρο λόγο και δράση προς την κοινωνία. Τις επόμενες εβδομάδες, μικρές εξαιρέσεις ήταν λίγες εξωστρεφείς παρεμβάσεις και κινητοποιήσεις, ιδιαίτερα στη Θεσσαλονίκη (καταλήψεις σε ΔΕΗ και ταμεία νοσοκομείων, εξορμήσεις σε σχολεία κ.α.). Στη διαδήλωση της ΔΕΘ, οι φοιτητές «αυτοκτόνησαν» πολιτικά και κινηματικά. Με εμμονή και κύρια ευθύνη των ΕΑΑΚ, οι φοιτητές έκαναν μια υπερβολικά μακριά πορεία, περνώντας απ' όλα τα διαφορετικά σημεία συγκεντρώσεων, την ώρα που έξω από τη ΔΕΘ οι «αγανακτισμένοι» του Λευκού Πύργου, κινήματα «δεν πληρώνω» και ταξιτζήδες συγκρούονταν με τα ΜΑΤ, καθιστώντας σαφές στην κυβέρνηση ότι είναι ανεπιθύμητη. Όταν τελικά το φοιτητικό μπλοκ κατέληξε στη ΔΕΘ, δεν έμεινε ούτε ένα λεπτό, προκαλώντας αλγεινή εντύπωση στους συγκεντρωμένους και μεγάλα ερωτήματα στους φοιτητές για το τι τελικά κάνουν σ' αυτό τον αγώνα.

Στη συνέχεια, αν και οι καταλήψεις σταθεροποιήθηκαν ή και αυξήθηκαν, το φοιτητικό κίνημα δεν έκανε αισθητή της παρουσία του. Οι διαδηλώσεις παρέμειναν άμαζες, η μεγαλύτερη -και πανελλαδική- στις 22/9 δεν ξεπέρασε τις 5-6 χιλιάδες... Χαρακτηριστική ήταν και η αδυναμία ένωσης στον δρόμο με τους μαθητές, αφού οι φοιτητές αργούσαν εξοντωτικά να συγκεντρωθούν, οπότε οι μαθητές διαδήλωναν τελικά νωρίτερα μόνοι τους.

Την τέταρτη εβδομάδα, οι καταλήψεις έπεσαν στις 140 (από 300) και το μπλοκ «αντικατάληψης» («ανεξάρτητοι» ή ΔΑΠ) έκανε δυναμική επανεμφάνιση, «κερδίζοντας» τους περισσότερους συλλόγους.

Οι αιτίες αυτής της αποδυνάμωσης

Πατί αυτή η κατάσταση, όταν το φοιτητικό κίνημα έχει περισσότερους λόγους από κάθε άλλη φορά ώστε να παίξει το ρόλο του πυροδότη μιας ευρύτερης κοινωνικής εξέγερσης; **Το μεγάλο ερώτημα μέσα στους φοιτητές είναι: «Τι καταφέρνουμε με τις καταλήψεις».** Τίθεται ελκρινά από αγωνιστές φοιτητές, που στηρίζουν το κίνημα, πέρα από τους γνωστούς -παράταξιακούς και μη- «αντικαταληψίες». Είναι το ίδιο ερώτημα, «τι μπορούμε να πετύχουμε με τους αγώνες;», που βασανίζει όλη την κοινωνία, εν μέσω της λαίλαπας χαρατσιών και πάσης φύσεως μέτρων. Αυτό το ερώτημα το φοιτητικό κίνημα δεν το απάντησε ούτε κατ' ελάχιστο.

Ο πρώτος λόγος είναι η **προβληματική ηγεσία του (κατά κύριο λόγο ΕΑΑΚ)**. Από την λάθος ανάλυση για τις κυρίαρχες επιπτώσεις του νόμου (υποβάθμιση των διδάκτρων, εντατικοποίηση κλπ.) και την λάθος ανάγνωση της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κατάστασης, καταλήγουν να νομίζουν ότι βρισκόμαστε στο 2006-07 ή ακόμα χειρότερα στο... 1979! Έτσι, το «σχέδιο» που προτείνουν είναι βγαλμένο από το παρελθόν (συνέλευση, κατάληψη, πορεία, πανελλαδική πορεία κ.ο.κ.), **δεν αντιστοιχεί σε καμία περίπτωση στην ανάγκη της εποχής για μια κοινωνική εξέγερση** ενάντια στη χούντα κυβέρνησης-τροίκας.

Ο δεύτερος είναι οι ίδιοι οι φοιτητές, οι οποίοι, έστω και προσωρινά, στέκονται αμήχανοι μπροστά στην ολοκληρωτική κατάρρευση του μέλλοντός τους, αδυνατώντας να αυτενεργήσουν και να αυτοοργανωθούν για να ξεπεράσουν τα αντικειμενικά προβλήματα και την όποια προβληματική ή αναποτελεσματική ηγεσία των ΕΑΑΚ ή τον ανοιχτά υπονομευτικό ρόλο της ΠΚΣ. Στο βαθμό που λείπει αυτή η «σπίθα», που οι φοιτητές δεν εκφράζουν έμπρακτα μια αγανάκτηση και οργή (αντίστοιχη με τους «αγανακτισμένους») για την κατάσταση που βιώνουν οι ίδιοι, οι οικογένειές τους, όλη η ελληνική κοινωνία, είναι επόμενο να λείπει η απαραίτητη αποφασιστικότητα και στράτευση, τόλμη και φαντασία, το εξεγερσιακό πνεύμα, ώστε

ο αγώνας να δοθεί με πίστη στη νίκη και όχι σαν από «καθήκον». Η έλλειψη αυτών των στοιχείων -παρά την καταδίκη του νόμου σχεδόν από όλες τις φοιτητικές παρατάξεις (τουλάχιστον στα λόγια), παρά το ότι η μεγάλη πλειοψηφία των φοιτητών βιώνει ασφαλώς τις οικονομικές και κοινωνικές συνέπειες της χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού- είναι που επέτρεψε στους διάφορους «αντικαταληψίες» να παίξουν τον απεργοσπαστικό τους ρόλο (συνεπικουρούμενοι και από τα ΜΜΕ) ή βγάζει στην επιφάνεια μια «συντηρητική», «αδιάφορη» στάση του τύπου «ό,τι κι αν γίνεται, ας πάρω το πτυχίο μια ώρα αρχύτερα -μετά βλέπουμε».

Και τώρα;

Εμείς πιστεύουμε ότι οι καταλήψεις πρέπει να συνεχιστούν και να δυναμώσουν. **Το ερώτημα πρέπει να αντιστραφεί!** Τι πετύχαμε εμείς και η υπόλοιπη κοινωνία τόσα χρόνια με την στάση «αναμονής» που κρατούσαμε; Ως τότε θα περιμένουμε να δούμε αν τελικά το βαρέλι της ελληνικής οικονομίας έχει πάτο; Ως τότε θα έχουμε αυταπάτες ότι μ' αυτούς «εκεί πάνω» μπορεί τα πράγματα έστω να συγκρατηθούν στο σημερινό επίπεδο και να μην χειροτερεύουν ραγδαία;

Μέσα σε μια κοινωνία που βράζει, μπορούμε να δώσουμε ρόλο και προοπτική στο φοιτητικό κίνημα μόνο αν απεγκλωβιστούμε από τη συζήτηση στενά για το νόμο Διαμαντοπούλου, αν πούμε καθαρά: όλοι μαζί, με μια εξέγερση παντού, μπορούμε να τους ρίξουμε και να επιβάλουμε δικές μας λύσεις. **Με σταθμό τη Γενική Απεργία στις 19 Οκτώβρη**, να ξανακάνουμε καταλήψεις σ' όλες τις σχολές, να πλημμυρίσουμε τους δρόμους και τις πλατείες και να απαιτήσουμε μαζί με την υπόλοιπη κοινωνία αυτοί οι νόμοι

και τα μέτρα να είναι τα τελευταία της χούντας κυβέρνησης-Τρόικας, να σηκωθούν και να φύγουν μια ώρα αρχύτερα μαζί με τα μνημόνια και τα μεσοπρόθεσμα τους.

Ακόμα και αν δεν ξαναπαρθούν καταλήψεις άμεσα, το «μπλοκ της κατάληψης» πρέπει να μείνει συσπειρωμένο, να δημιουργήσει πρωτοβουλίες ενάντια στο νόμο και τα νέα μέτρα σε κάθε σχολή, να δώσει μάχη για να ξανακερδηθούν οι σύλλογοι - και ανεξάρτητα αν αυτό γίνει γρηγορότερα ή αργότερα, να συνεχίσει τον αγώνα με κάθε μορφή. Να συμμετέχει έστω και μειοψηφικά σε όλες τις μάχες που ήδη δίνονται και θα δοθούν, στις λαϊκές συνελεύσεις σε πλατείες και γειτονιές ενάντια στην κυβέρνηση και τα χαράτσια της, στις απεργίες, στις διαδηλώσεις, στις συγκρούσεις και στα οδοφράγματα. Το φοιτητικό κίνημα δεν μπορεί να μείνει για πολύ καιρό ανενεργό, η ίδια η ζωή και η σκληρή πραγματικότητα θα θέσουν πολύ σύντομα και ωμά το εκβιαστικό δίλλημα - αυτό δεν θα είναι φυσικά το «κατάληψη ή όχι» αλλά το «αγώνας ή εξαθλίωση», «ή αυτοί ή εμείς». Και σ' αυτό το ερώτημα δεν χωρούν δεύτερες σκέψεις ή λάθος απαντήσεις.

Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη

Κύμα μαθητικών καταλήψεων Εμπρος για εξέγερση όλης της νεολαίας!

Με γρήγορο ρυθμό έχουν εξαπλωθεί οι καταλήψεις στα Γυμνάσια και Λύκεια. Από τις 19/9 μέχρι τις αρχές Οκτώβρη, ξεπέρασαν τις 600 πανελλαδικά, με τα νούμερα ν' ανεβαίνουν καθημερινά.

Η εικόνα διάλυσης που αντιμετώπισαν οι μαθητές στα σχολεία τους, με φωτοτυπίες και DVD αντί για βιβλία, ελλείψεις σε καθηγητές, αλλά και τη χρηματοδότηση να πέφτει σε απίστευτα χαμηλά επίπεδα, ακόμα και για τις στοιχειώδεις λειτουργίες του σχολείου, πυροδότησε μια ήδη εκρηκτική κατάσταση και δημιούργησε ένα αίσθημα οργής στους μαθητές.

Στα αιτήματα των κινητοποιήσεων κυριαρχούν όπως είναι φυσικό τα ζητήματα του σχολείου: να δοθούν άμεσα όλα τα βιβλία, να σταματήσουν οι συγχωνεύσεις, να επαναλειτουργήσει η ενισχυτική διδασκαλία, να αυξηθούν οι δαπάνες για την παιδεία και να καλυφθούν τα κενά σε καθηγητές. Ωστόσο, τα ζητήματα που αφορούν το παρόν και το μέλλον, την ίδια τη ζωή των μαθητών, τέθηκαν αρκετά έντονα σε όλα τα σχολεία. Ο νέος νόμος για τα πανεπιστήμια, η ανεργία που είναι και το μοναδικό μέλλον των μαθητών, τα χρήματα που συνεχώς καλούνται να πληρώσουν οι γονείς τους με τα νέα χαράτσια, συζητούνται αρκετά μέσα στους μαθητές.

Η κυβέρνηση, φοβούμενη τη δυναμική των μαθητικών καταλήψεων και την ενδεχόμενη ενοποίησή τους με τις φοιτητικές αλλά και το «άνοιγμά» τους σ' όλη την κοινωνία, χρησιμοποιεί κάθε μέσο για να τις σταματήσει. Καταρχήν έβαλε σε λειτουργία το «σχολικό συμβούλιο» (που αποτελείται από τον διευθυντή, έναν εκπρόσωπο της δημοτικής αρχής, έναν εκπρόσωπο του συλλόγου γονέων και 2-3 μαθητές) προσπαθώντας να πείσει τους μαθητές ότι δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα και ότι πρέπει να ξαναγυρίσουν στα θρανία τους. Μετά τα πενιχρά αποτελέσματα αυτού του κόλπου, προχώρησε στις προσφιλείς της μεθόδους. Συκοφάντηση των καταλήψεων από τα ΜΜΕ για βανδαλισμούς και «υποκινητές», βιαιοπραγίες «αγανακτισμένων» γονέων και διευθυντών εναντίον μαθητών, απει-

λές για μαθήματα τα Χριστούγεννα - και τέλος εισαγγελική εντολή για παρέμβαση της αστυνομίας και άμεση λήξη των καταλήψεων.

Παρά την τρομοκρατία της κυβέρνησης αλλά και την εκτονωτική πρόταση της ΚΝΕ και του «συντονιστικού» της (η οποία ως μορφή πάλης πρότεινε... διήμερες καταλήψεις, συμμετοχή στα εθιμοτυπικά συλλαλητήρια του δικού της «Μετώπου Αγώνα Σπουδαστών» και εκλογή 15μελών συμβουλίων!), οι μαθητές έδειξαν αποφασισμένοι να συνεχίσουν τον αγώνα τους χωρίς «χρονοδιαγράμματα». Φαίνονται επίσης διατεθειμένοι να συμμαχήσουν με όποιον πλήττεται από την κυβέρνηση και αγωνίζεται εναντίον της (φοιτητές, εργαζόμενους, «αγανακτισμένους» στις λαϊκές συνελεύσεις). Όπως χαρακτηριστικά λένε: «Κάνουμε κατάληψη για να κρατήσουμε τα σχολεία μας ανοιχτά. Δεν θα ανεχτούμε άλλη κοροϊδία!».

Οι μαθητές μπήκαν στον αγώνα και προσπαθούν να αυτοοργανωθούν όσο πιο αποτελεσματικά μπορούν. Με τα συντονιστικά που δημιουργούνται σε αρκετές συνοικίες (κυρίως της Αθήνας), με το Συντονιστικό Κατειλημμένων Σχολείων στη Θεσσαλονίκη, με τις κεντρικές διαδηλώσεις τους που γίνονται κάθε εβδομάδα αλλά και τις συνοικιακές διαδηλώσεις, τα κλεισίματα δρόμων, τους αποκλεισμούς δημαρχείων, τις παρεμβάσεις στις γειτονιές που έχουν ήδη ξεκινήσει πολλά σχολεία. Η Μαθητική Αντεπίθεση στηρίζει με όλες της τις δυνάμεις τον αγώνα και παράλληλα προσπαθεί να τον βοηθήσει ιδιαίτερα στον τομέα της αυτοοργάνωσης και του συντονισμού, με αρκετή επιτυχία, ειδικά στη Θεσσαλονίκη.

Όπως κι αν εξελιχθεί βραχυπρόθεσμα αυτό το κίνημα, ακόμα κι αν «περιοριστεί» προς το παρόν ο αριθμός των καταλήψεων, είναι παραπάνω από σίγουρο ότι οι μαθητές έχουν κάθε προοπτική και λόγο να ξανακινητοποιηθούν πολύ σύντομα. Στη «θερμή» περίοδο που ανοίγεται μπροστά μας, οι μαθητές αποδεικνύουν ότι θα έχουν πρωταγωνιστικό ρόλο.

Μαθητική Αντεπίθεση

Να σώσουμε το δημόσιο σχολείο

Φέτος ξεκίνησε η χειρότερη σχολική χρονιά: ελείψεις σε εκπαιδευτικούς, προβλήματα στη μεταφορά των μαθητών, αλλά κυρίως χωρίς... βιβλία. Πέρασε σχεδόν ένας μήνας από το άνοιγμα των σχολείων και ουσιαστικά μάθημα δεν γίνεται. Μοιράστηκαν αντί για βιβλία dvd, και σε κάποια σχολεία φωτοτυπίες. Το θράσος δε του υπουργείου Παιδείας και των παρατρεχάμενών του (διευθυντών, σχολικών συμβούλων κ.α.) δεν έχει όρια μια που έφτασαν στο σημείο να καλούν τους εκπαιδευτικούς «να δουν ως θετική την έλλειψη βιβλίων», αφού έτσι θα εξασκηθούν μαθητές και εκπαιδευτικοί στα νέα αναλυτικά προγράμματα, τα οποία δεν θα βασίζονται στα βιβλία για το μάθημα». Γίνεται δηλαδή ξεκάθαρος ο στόχος τους, τα σχολικά βιβλία να υποβαθμιστούν ή καλύτερα να εξαφανιστούν από το «νέο σχολείο» που ετοιμάζεται.

Όσο για τους εκπαιδευτικούς, εκτός από τις νέες βαρύτερες μειώσεις στους μισθούς που ψηφίστηκαν στο Μεσοπρόθεσμο, την επιπλέον φορολογία από τη μείωση του αφορολόγητου στις 5.000 ευρώ, την έκτακτη εισφορά, τα χαράτσια στην κατοικία και το πάγωμα των μισθολογικών ωριμάνσεων έρχεται να προστεθεί το «νέο» μισθολόγιο, με το οποίο καταργούνται όλα τα επιδόματα, εκτός από τα οικογενειακά και θέσης, θεσπίζονται νέα κλιμάκια (βαθμοί) και η μετάβαση από το ένα κλιμάκιο στο ανώτερο θα γίνεται με αξιολόγηση και με ποσόστωση η οποία θα ελαχιστοποιείται στο ανώτερο κλιμάκιο. Οι «δημόσιοι» υπάλληλοι μετατράπηκαν σε «κρατικούς», ώστε να είναι δυνατό να μετακινούνται από υπηρεσία σε υπηρεσία, σ' όλη την Ελλάδα, και κυρίως να απολύονται. Η οργανική θέση με αυτή τη μεθόδευση χάνει το νόημά της.

Ήδη ξεκίνησαν αναγκαστικές αποσπάσεις υπεράριθμων, είτε από τη β'βάθμια στην α'βάθμια, ή σε Ι.Ε.Κ. ή άλλους νομούς. Η υφυπουργός δήλωσε ότι οι «πλεονάζοντες» θα διατεθούν στους δήμους και επίκειται αύξηση ωραρίου. Εισάγουν τις απολύσεις μέσω εργασιακής εφεδρείας και δημιουργούν «πλεονάζον» προσωπικό συγχωνεύοντας/καταργώντας σχολικές μονάδες, στοιβάζοντας τους μαθητές σε πολυπληθή τμήματα, καταργώντας μαθήματα στους «νέους» τύπους σχολείων.

Απολύσεις στον Ελευθερουδάκη

Οι επιπτώσεις της κρίσης είναι τεράστιες για εργαζόμενους, νεολαία τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Οι απολύσεις στον ιδιωτικό τομέα αυξάνουν με γοργό ρυθμό και οι επίσημοι και ανεπίσημοι δείκτες της ανεργίας, για όλες τις ηλικίες ανεξαιρέτως, φτάνουν σε ποσοστά που δύσκολα συναντά κανείς από σύστασης του νεοελληνικού κράτους.

Στον κλάδο του βιβλίου η κρίση έχει οδηγήσει τις διοικήσεις πολλών επιχειρήσεων σε μαζικές απολύσεις εργαζομένων. Ο Παπασωτηρίου, τα Μετρόπολις, ο Φλωράς, το Μεταίχιμο, η Άγρα, ο Ελευθερουδάκης είναι ένα μικρό μόνο δείγμα από τις επιχειρήσεις που βρήκαν την ευκαιρία που περίμεναν για να σώσουν την κερδοφορία τους στις πλάτες των εργαζομένων. Οι απολύσεις, οι μονομερείς αλλαγές στις συμβάσεις, το πετσόκομμα των εργασιακών δικαιωμάτων, η μη καταβολή δεδουλευμένων, δώρων Πάσχα και Χριστουγέννων και επιδομάτων γίνονται πλέον ο εδραιωμένος κανόνας αντιμετώπισης της κατάστασης από πλευράς όλων των επιχειρήσεων στο χώρο του βιβλίου.

Συγκεκριμένα, στην επιχείρηση «Ελευθερουδάκης» από τις αρχές Γενάρη ως και σήμερα έχουν πεταχτεί στο δρόμο τουλάχιστον 18 εργαζόμενοι. Οι λόγοι απόλυσής τους δεν γίνονται ποτέ συγκεκριμένοι. Τα αφεντικά, όταν πιέζονται να τους συγκεκριμενοποιήσουν, δεν αρκούνται σε φτηνού τύπου δικαιολογίες, καταφανή ψεύδη και ασαφείς διευκρινήσεις, αλλά εξαπολύουν απειλές προς τους εργαζόμενους, οι οποίες έχουν κάνει την εμφάνισή τους στην καθημερινή ηλεκτρονική αλληλογραφία τους. Επίσης, από την αρχή του 2011 δεν κατα-

Η βαρβαρότητα είναι το παρόν και το μέλλον που μας επιφυλάσσουν κυβέρνηση-τρίκα. Η κρίση του σάπιου συστήματός τους απειλεί να μας εξαθλιώσει ως εργαζόμενους αλλά και ως εκπαιδευτικούς, απειλεί να καταστρέψει τη μόρφωση των νέων γενιών. Το δίλημμα είναι ωμό και άμεσο: Ή αυτοί ή εμείς. Γι' αυτό πρέπει να διώξουμε όλο αυτό το χρεοκοπημένο οικονομικό και πολιτικό σύστημα.

Πρώτα απ' όλα να ανασυγκροτήσουμε τις δυνάμεις μας και να ανεβάσουμε το επίπεδο αγωνιστικότητας και μαχητικότητάς μας. Αυτό δεν μπορεί να γίνει με την άθλια συνδικαλιστική ηγεσία μας, που είναι βουτηγμένη στα ψέματα, όπως για παράδειγμα ότι θα παίρναμε αύξηση με το νέο μισθολόγιο(!), στον εφησυχασμό και στην παθητικότητα. Μόνο αν πάρουμε τη ζωή μας και τους αγώνες στα χέρια μας θα μπορέσουμε να σώσουμε τη δημόσια δωρεάν ενιαία εκπαίδευση και τα δικαιώματά μας. Το κίνημα των πλατειών αποτελεί ένα λαμπρό παράδειγμα προς μίμηση, με την ενότητα, τις αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, τη λαϊκή συνέλευση που αποφασίζει τα αιτήματα και τις κινητοποιήσεις. Με Γενικές Συνελεύσεις σε όλους τους Συλλόγους και ΕΛΜΕ να αποφασίσουμε δυναμικές κινητοποιήσεις κοινές με γονείς, μαθητές, φοιτητές, με διαδηλώσεις, καταλήψεις σχολείων και δημόσιων κτηρίων και προετοιμασία πολιτικής απεργίας διαρκείας για να ακυρωθούν τα βάρβαρα μέτρα, να διαγραφεί το χρέος, να φύγει η άθλια κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και η χούντα του μνημονίου και της τρύικας. Να σταθούμε δίπλα στο κίνημα καταλήψεων των μαθητών μας. Να δημιουργήσουμε κοινές Επιτροπές Αγώνα για να οργανώσουμε τις κινητοποιήσεις μας. Να καλέσουμε τους εργαζόμενους και τους φτωχούς, τους αγανακτισμένους των πλατειών, σε κοινό αγώνα για τη σωτηρία της δημόσιας εκπαίδευσης. Για να στείλει το υπουργείο τα βιβλία άμεσα, για να αυξηθούν οι λειτουργικές δαπάνες για τα σχολεία, για να πάρει πίσω το «νέο σχολείο» και το «νέο μισθολόγιο - φτωχολόγιο», για να μη διαλυθούν τα εργασιακά δικαιώματά μας.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

βάλλονται επιδόματα ταμείου και ξένης γλώσσας, καθυστερούν τις πληρωμές, δεν έχουν πληρώσει ακόμα τις Κυριακές των περασμένων Χριστουγέννων και της απογραφής και αρνούνται να εφαρμόσουν στο σύνολό της τη Συλλογική Σύμβαση Εργασίας του βιβλίου, ακόμα και όταν η Επιθεώρηση Εργασίας τους υποχρεώνει να καταβάλουν τα επιδόματα αναδρομικά στους εργαζόμενους που τα διεκδίκησαν. Την ίδια στιγμή, σύμφωνα με τον ισολογισμό για τη χρήση του 2009, οι αμοιβές του ΔΣ του Ελευθερουδάκη ανέρχονται στο ποσό των 400.000 ευρώ και τα εγκαίνια - φιέστα του νέου κεντρικού καταστήματός του, παρουσία εκατοντάδων επώνυμων προσκεκλημένων, σίγουρα κόστισαν αρκετές χιλιάδες ευρώ.

Οι εργαζόμενοι στην επιχείρηση «Ελευθερουδάκης» μαζί με την «Πρωτοβουλία εργαζομένων - απολυμένων Ελευθερουδάκη» που συστάθηκε και το Σύλλογο Υπαλλήλων Βιβλίου - Χάρτου μέχρι σήμερα έχουν πραγματοποιήσει δεκάδες παραστάσεις διαμαρτυρίας και αποκλεισμούς καταστημάτων του Ελευθερουδάκη και επιθεωρήσεων εργασίας, τόσο στην Αθήνα όσο και στη Θεσσαλονίκη και στα Πάννενα, με κεντρικά αιτήματα: να σταματήσουν οι απολύσεις, να επαναπροσληφθεί ο συνάδελφος Χαρ. Αρμπιλιάς, να τηρείται η κλαδική συλλογική σύμβαση εργασίας, να καταβληθούν τα δεδουλευμένα σε όλους τους εργαζόμενους και να σταματήσει το αίσχος της καθυστέρησης πληρωμής των μισθών. Ο αγώνας τους είναι αγώνας όλων των εργαζομένων.

Από την δράση μας

Συγχώνευση Vodafone-Wind Απειλή για εκατοντάδες απολύσεις

Σιγή ιχθύος τηρούν οι διοικήσεις των εταιριών κινητής τηλεφωνίας Βόνταφον και Γουίντ, σχετικά με το σχέδιο της μεταξί τους συγχώνευσης. Αν ευδοκιμήσει η συγχώνευση, τότε θα πρόκειται για τη δεύτερη μεγαλύτερη στην χώρα, μετά απ' αυτή των τραπεζών Alpha και Eurobank. Θα προκύψει ένα σκληρό ολιγοπώλιο, με το 50% της τηλεπικοινωνιακής αγοράς να ελέγχεται από τη νέα εταιρία, και το υπόλοιπο μισό από την Κοσμοτέ.

Όπως όλα δείχνουν, οι απευθείας διαπραγματεύσεις μεταξύ των εταιριών έχουν ολοκληρωθεί και το επόμενο στάδιο είναι η κατάθεση του σχεδίου στην Επιτροπή Ανταγωνισμού της Ε.Ε. προς έγκριση. Η τελευταία φέρεται να τοποθετείται μάλλον θετικά στην ενδεχόμενη συγχώνευση, αφού η δραματική οικονομική κατάσταση της χώρας δεν επιτρέπουν «αντιμονοπωλιακές ευαισθησίες». Δεν αποκλείονται ωστόσο επιπλοκές από ένσταση του άλλου μεγάλου ανταγωνιστή, της Κοσμοτέ (μιας και ο όμιλος του ΟΤΕ ελέγχεται από την πανίσχυρη γερμανική Ντόιτσε Τέλεκομ). Σ' αυτή την περίπτωση θεωρείται βέβαιη η κοινή χρήση των δικτυακών υποδομών στα πρότυπα της «λειτουργικής συνεργασίας» των αεροπορικών εταιριών Olympic Air - Aegean.

Το θέμα της κρίσης φυσικά δεν άφησε ανέπαφο τον κλάδο της κινητής τηλεφωνίας: Τη διετία 2009-2010 τα έσοδα του κλάδου συρρικνώθηκαν κατά 8% και 18% αντίστοιχα, ενώ τα κέρδη προ φόρων μειώθηκαν συνολικά κατά 40%. Οι εκτιμήσεις κάνουν λόγο για πτώση εσόδων τάξεως 9% με 11% για το 2011 και νέα πτώση τουλάχιστον 5% για το 2012. Ειδικότερα, η Βόνταφον το 2010 είχε μειωμένα έσοδα κατά 16,3% και κέρδη προ φόρων κατά 21,7%, ενώ η Γουίντ παρουσίασε μείωση εσόδων 25,3%.

Το «μάρμαρο» θα κληθούν για μια ακόμη φορά να πληρώσουν οι εργαζόμενοι. Όλο το προηγούμενο διάστημα στον κλάδο των τηλεπικοινωνιών και πληροφορικής η εργοδοσία προχώρησε σε εκατοντάδες απολύσεις (Κοσμοτέ, Γουίντ, Ιντρακομ, Βόνταφον) κυρίως συναδέλφων με πολλά χρόνια στις επιχειρήσεις, μειώσεις μισθών (Ιντρακομ, Σίγκουλαρ), ελαστικές σχέσεις εργασίας. Αποκορύφωμα η πρόσφατη προδοτική συμφωνία των γραφειοκρατών της ΟΜΕ-ΟΤΕ με την Διοίκηση του ΟΤΕ, που προβλέπει μειωμένο ωράριο με αντίστοιχη μείωση μισθών ήδη για τη «διασφάλιση» των θέσεων εργασίας.

Είναι βέβαιο ότι το όποιο νέο σχήμα Βόνταφον-Γουίντ θα συνοδευτεί από μεγάλη μείωση του κόστους (κλείσιμο καταστημάτων, συγχώνευση λογιστηρίων, εμπορικών και τεχνικών διευθύνσεων, τηλεφωνικών κέντρων κλπ.) και κυρίως με μαζικές απολύσεις εργαζομένων με οποιαδήποτε μορφή (εθελουσία, εξώθηση σε παραίτηση, απόλυση, λήξη σύμβασης, υπεργολαβίες). Τα δημοσιεύματα μιλάνε για τουλάχιστον 1.000 απολύσεις, που αντιστοιχούν περίπου στο 30% του συνολικού προσωπικού των δύο εταιριών, χωρίς να υπολογίζουμε τις απολύσεις στις συνεργαζόμενες εργολαβικές εταιρίες, στα καταστήματα φραντσάιζ κλπ. Οι επιπτώσεις θα είναι δραματικές και για τους καταναλωτές: το ισχυρό μονοπώλιο στον κλάδο θα μπορεί να καθορίσει πιο αποτελεσματικά τις τιμές, με αποτέλεσμα ακριβότερες υπηρεσίες.

Σε κοινή συνέντευξη Τύπου, τα Επιχειρησιακά Σωματεία των εργαζομένων στις δύο εταιρείες τόνισαν ότι: «Οι εργαζόμενοι και η κοινωνία δεν αντέχουν άλλους ανέργους, σε μια εποχή που η ανεργία θερίζει, που ακόμα και μια θέση εργασίας λιγότερη σημαίνει φτώχεια και εξαθλίωση». Απέναντι στον ανταγωνισμό των εταιριών του κλάδου, οι εργαζόμενοι έχουμε κάθε συμφέρον να ενώσουμε τις δυνάμεις μας **ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΧΑΘΕΙ ΚΑΜΙΑ ΘΕΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ**. Κόντρα στο «θέσφατο» των εταιρικών αποφάσεων και την ηττοπάθεια που καλλιεργούν οι διευθυντές, πρέπει με τον αγώνα μας να επιβάλλουμε ότι οι δουλιές μας, το μέλλον μας είναι πιο πάνω από τα «επιχειρηματικά πλάνα» και τις «απαιτήσεις της αγοράς», από τα εξωφρενικά δικά τους μόνους και προνόμια. Οι εταιρίες της κινητής τηλεφωνίας θησαύρισαν όλα τα προηγούμενα χρόνια, με την εκμετάλλευση της εργασίας μας και βγάζοντας τεράστια κέρδη από τους καταναλωτές. **Δεν μοιραστήκαμε τα κέρδη τους, δεν θα πληρώσουμε την κρίση τους!**

Οι συνάδελφοι στις δύο εταιρίες συσπειρωμένοι στα επιχειρησιακά μας Σωματεία προετοιμαζόμαστε για την μάχη των μαχών, ζητώντας την υποστήριξη κάθε σωματείου, κάθε εργαζόμενου και νέου, των καταναλωτών, όλης της κοινωνίας, για τη διασφάλιση όλων των θέσεων εργασίας. Ο μεγάλος αριθμός εργαζομένων στις δύο εταιρίες (περίπου 3.800 συνολικά), η ύπαρξη επιχειρησιακών Σωματείων με αγωνιστικές εμπειρίες και κοινή δράση, αποτελούν ισχυρά όπλα στα χέρια μας. Με Γενικές Συνελεύσεις, ανακοινώσεις και περιοδείες μέσα στους χώρους δουλειάς ενημερωνόμαστε για το σχέδιο συγχώνευσης και τις επιπτώσεις του, συζητάμε και προετοιμάζουμε τον αγώνα μας για να σώσουμε τις θέσεις εργασίας.

Αίτημα αναγνώρισης του Παλαιστινιακού κράτους στον ΟΗΕ

Στις 23 Σεπτεμβρίου κατατέθηκε στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ αίτημα για τη μονομερή αναγνώριση ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους, από τον παλαιστίνιο πρόεδρο Μαχμούντ Αμπάς. Ο Αμπάς ζητά την αναγνώριση ενός παλαιστινιακού κράτους στα σύνορα του 1967, με πρωτεύουσα την Ανατολική Ιερουσαλήμ. Το αίτημα ακολούθησε το ναυάγιο των διαπραγματεύσεων με το Ισραήλ, αποτέλεσμα της γνωστής προκλητικής ισραηλινής τακτικής να δημιουργεί τετελεσμένα με την οικοδόμηση και επέκταση εβραϊκών εποικισμών μέσα στα εναπομείναντα παλαιστινιακά εδάφη. Έτσι, η Παλαιστινιακή Αρχή δεν μπορεί να δικαιολογεί την εμμονή της στις ειρηνευτικές συνομιλίες χωρίς να αποκαλύπτει τον ξεκάθαρα προδοτικό ρόλο της. Μετά από 18 χρόνια διαπραγματεύσεων από τη Συνθήκη του Όσλο, πάνω από το μισό της Δυτικής Όχθης έχει καταληφθεί από ισραηλινούς οικισμούς, με μισό εκατομμύριο ισραηλινούς κατοίκους, ενώ το Τείχος της Ντροπής έχει μετατρέψει την παλαιστινιακή επικράτεια σε ένα σύνολο από κλειστούς θύλακες με περιορισμένη και ελεγχόμενη από τους Ισραηλινούς επικοινωνία μεταξύ τους.

Ένα αίτημα με πολλές αδυναμίες

Οι Παλαιστίνιοι, στη μεγάλη τους πλειοψηφία, βρήκαν ευκαιρία να διαδηλώσουν την περηφάνια και αξιοπρέπεια τους και υποδέχτηκαν την κατάθεση του αιτήματος με πανηγυρισμούς και ογκώδεις κινητοποιήσεις. Δικαιολογημένη, ωστόσο, είναι η αρνητική στάση της Χαμάς, που, αν και δεν εμπόδισε τον Αμπάς, δήλωσε ότι η συγκεκριμένη κίνηση ενδέχεται να βλάψει την παλαιστινιακή υπόθεση, καθώς αφήνει εκτός συζήτησης καίρια ζητήματα όπως αυτό των 5 εκατομμυρίων προσφύγων και Παλαιστινίων της διασποράς, του ενός εκατομμυρίου Παλαιστινίων που ζουν σε ισραηλινά εδάφη με περιορισμένα δικαιώματα κλπ. Άλλωστε, δεν υπάρχει ελπίδα το αίτημα να γίνει αποδεκτό από το Συμβούλιο Ασφαλείας, ακόμα κι αν συγκεντρώσει τα 3/5 (δηλ. 9 στους 15) των μελών του, καθώς οι ΗΠΑ έχουν ξεκαθαρίσει ότι θα ασκήσουν βέτο. Το 2012 είναι χρονιά εκλογών στις ΗΠΑ και είναι γνωστή η δύναμη του εβραϊκού λόμπυ, ενώ η εξάπλωση της αραβικής εξέγερσης επιβάλλει στον Ομπάμα να στηρίξει το χωροφύλακά του στην περιοχή, σε μια περίοδο που έχει απομονωθεί και ο κυρίαρχος ρόλος του αμφισβητείται. Έτσι, οι προεκλογικές

υποσχέσεις για δημιουργία παλαιστινιακού κράτους μπήκαν στην άκρη και άρχισαν οι πιέσεις προς τα μη μόνιμα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας προκειμένου να καταψηφίσουν το παλαιστινιακό αίτημα και να αποφύγει ο Ομπάμα να ασκήσει βέτο, γεγονός που θα αποτελούσε ισχυρό πλήγμα για την εικόνα του, αλλά και για τις σχέσεις των ΗΠΑ με τον εξεγερμένο αραβικό κόσμο.

Διεθνής υποκρισία

Οι διεθνείς οργανισμοί απάντησαν με τη γνωστή συγχорδία υποκριτικής ουδετερότητας. Ο Σαρκοζί, με δεδομένο ότι το παλαιστινιακό αίτημα έχει την υποστήριξη των 123 από τις 198 χώρες που συμμετέχουν στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, πρότεινε συμβιβαστικά να αναγνωριστεί η Παλαιστίνη ως κράτος παρατηρητής - θα έχει πρόσβαση σε διάφορους οργανισμούς, όχι όμως το δικαίωμα ψήφου - με τον όρο να απεμπολήσει το δικαίωμά της να καταφύγει στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης και να ξεκινήσει αμέσως διαπραγματεύσεις. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αποφάνθηκε ότι το παλαιστινιακό αίτημα είναι απολύτως νόμιμο, αλλά το νέο κράτος θα πρέπει να προκύψει από διαπραγματεύσεις στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ. Τέλος, το Κουαρτέτο για τη Μέση Ανατολή (ΕΕ, ΟΗΕ, ΗΠΑ και Ρωσία) κατέληξε σε μια πρόταση κομμένη και ραμμένη στα μέτρα του Ισραήλ, αφού καλεί σε πραγματοποίηση ισραηλινο-παλαιστινιακών επαφών, παρουσίαση προτάσεων από τις δυο πλευρές για τα σύνορα και την ασφάλεια εντός ενός τριμήνου και ολοκλήρωση της διαδικασίας με μια τελική συμφωνία στα τέλη του 2012. Δεν προβλέπει καμιά ουσιαστική προϋπόθεση για την έναρξη των συζητήσεων, όπως π.χ. το πάγωμα των εποικισμών. Δεν είναι τυχαίο ότι είναι η μόνη πρόταση που έγινε δεκτή από τους Ισραηλινούς, με επιφυλάξεις ως προς τα χρονοδιαγράμματα.

Το Ισραήλ στο γνωστό ρόλο

Αφού φρόντισε να δημιουργήσει κλίμα εμπόλεμης αντιπαράθεσης, με 22.000 αστυνομικούς κατά μήκος της πράσινης ζώνης, θέτοντας το στρατό σε κατάσταση συναγερμού και ανακαλώντας τους εφέδρους, ο ισραηλινός πρωθυπουργός Νετανιάχου παρουσίασε ξανά τη χώρα του ως θύμα, που αγωνίζεται για την ασφάλειά της και επιδιώκει την ειρήνη, κόντρα στις προκλήσεις των Παλαιστινίων και τις καταδικαστικές αποφάσεις των Διεθνών Οργανισμών. Με δεδομένη τη στήριξη των ΗΠΑ, η ισραηλινή κυβέρνηση δε δίστασε να ψηφίσει 1.100 νέους εποικισμούς, βγάζοντας χλευαστικά τη γλώσσα όχι μόνο στην Παλαιστινιακή Αρχή, αλλά και στη διεθνή διπλωματία.

Το Ισραήλ ξέρει ότι τα περιθώρια κινήσεων του στενεύουν επικίνδυνα, με τα φιλικά αραβικά καθεστώτα να κλυδωνίζονται ή να έχουν ήδη ανατραπεί. Η Τουρκία έχει ήδη αλλάξει πλήρως στάση και, με αφορμή την υπόθεση του πλοίου Μαβή Μαρμαρά, έχει προκαλέσει ρήξη στις σχέσεις των δύο χωρών, έχει αναγορευτεί σε υπερασπιστή των Παλαιστινίων και επιδιώκει να αναλάβει ηγεμονικό ρόλο στην περιοχή. Στην πάλη ποτέ σύμμαχο Αίγυπτο, η μετά Μουμπάρακ στρατιωτική κυβέρνηση αδυνατεί να επιβάλει στο λαό τη διατήρηση του προηγούμενου στάτους. Με αφορμή το θάνατο τριών φρουρών στα σύνορα με το Ισραήλ, ο αιγυπτιακός λαός επέβαλε την απομάκρυνση των ισραηλινών διπλωματών από τη χώρα και δε φαίνεται διατεθειμένος να επιτρέψει τη συνέχιση του παλιού καθεστώτος συνεργασίας των δύο χωρών.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο εξελίσσεται η συζήτηση του παλαιστινιακού αιτήματος, που ενδέχεται να συνεχιστεί για καιρό. Δεν είναι όμως οι συζητήσεις και τα διπλωματικά παζάρια που θα καθορίσουν την έκβαση των πραγμάτων, αλλά οι επιλογές και οι πράξεις των λαών.

στον κόσμο...

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Στις 30 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση διαμαρτυρίας ενάντια στη μεταβατική διακυβέρνηση από το στρατό, ο οποίος διαφωνεί με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του παρελθόντος και παίρνει αποφάσεις ερήμην των πολιτών. Οι Αιγύπτιοι αγωνιστές απαιτούν να σταματήσει η εφαρμογή του στρατιωτικού νόμου που επεκτάθηκε αυθαίρετα και να σταματήσουν οι χιλιάδες δίκες πολιτών από στρατοδικεία. Το ανώτατο στρατιωτικό συμβούλιο (CSFA) διεκδικεί την εξουσία μέσα από τις προεδρικές εκλογές που συνεχώς αναβάλλονται και επιβάλλει τις αποφάσεις του ως υπεράσπιση της «δημοκρατικής αλλαγής», όπως ανακοίνωσε. Ο νέος εκλογικός νόμος ευνοεί την επιστροφή στην εξουσία των ανθρώπων του περιβάλλοντος Μουμπάρακ, μέσω των «ανεξάρτητων» υποψηφιοτήτων στο ενιαίο ψηφοδέλτιο, που καταλαμβάνουν το ένα τρίτο των εδρών.

ΗΠΑ

Το «κίνημα των 99%» δυναμώνει εβδομάδα με εβδομάδα στην Αμερική. Είναι στην πλειοψηφία τους εξαθλιωμένες μάζες, άνεργοι και ελαστικά εργαζόμενοι που πετάνονται από τα σπίτια τους, δεν έχουν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και δεν μπορούν να επιβιώσουν λόγω χρεών σε ασφαλιστικές εταιρίες και από φοιτητικά δάνεια. Δηλώνουν ότι είναι το 99% των πολιτών, που δεν αντέχουν άλλο να τους ληστεύει το 1%, και προχωρούν σε καταλήψεις πλατειών και μαχητικές διαδηλώσεις. Απαιτούν την απαγόρευση των εξώσεων και των απολύσεων, να παρθούν πίσω τα ληστρικά μέτρα «εξόδου από την κρίση» και να την πληρώσει το κεφάλαιο, να αντιμετωπιστεί η ανεργία και να σταματήσουν οι διώξεις των συνδικαλιστών και των μεταναστών. Υπάρχουν κατασκηνώσεις σε πλατείες σε τουλάχιστον 17 πόλεις, με κεντρικό σημείο τη Γουόλ Στρίτ της Νέας Υόρκης, όπου συγκεντρώθηκαν δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές στις 24 Σεπτέμβρη, στις 1 και 5 Οκτώβρη, με συγκρούσεις με την αστυνομία στη γέφυρα του Μπρούκλιν και στο χρηματιστήριο. Οι διαδηλώσεις ενισχύθηκαν από τα συνδικάτα των εκπαιδευτικών, των εργαζομένων στις συγκοινωνίες και τους φοιτητές και δεν σταμάτησαν παρά την καταστολή και τις συλλήψεις. Σύμφωνα με την απογραφή του 2010, κάτω από το όριο της φτώχειας ζουν 46 εκατομμύρια Αμερικανοί (το 15,1% του πληθυσμού), ενώ 50 εκατομμύρια δεν έχουν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Από τις 34 χώρες που παρακολουθεί ο ΟΟΣΑ, οι ΗΠΑ είναι στην τέταρτη θέση σε σχέση με το ποσοστό φτώχειας, μετά τη Χιλή, το Ισραήλ και το Μεξικό.

Οι αγανακτισμένοι στις ΗΠΑ, την Ισπανία αλλά και στις 5 μεγαλύτερες πόλεις της Αυστραλίας καλούν στις 15 Οκτώβρη για την κινητοποίηση «Ενωμένοι για την παγκόσμια αλλαγή», για μια γενικευμένη εξέγερση ενάντια στη δικτατορία του κεφαλαίου σε όλες τις μορφές της.

ΟΥΓΓΑΡΙΑ

Η κυβέρνηση της Ουγγαρίας βρήκε έναν «πρωτόπορο» τρόπο για να ξεφορτωθεί τους ανέργους, ενώ μειώνει την περίοδο επιδότησης της ανεργίας από 270 μέρες σε 90. Στοχεύει να δημιουργήσει στρατόπεδα συγκέντρωσης...ανέργων! Θα τους προωθεί σε έργα σε ολόκληρη τη χώρα, ανεξάρτητα από το πού διαμένουν αυτοί και οι οικογένειές τους. Θα εκτελούν βαριές χειρωνακτικές εργασίες, θα διαμένουν σε τροχόσπιτα και θα παρακολουθούνται από συνταξιούχους αστυνομικούς! Το πρόγραμμα έχει σκοπό να συμπεριλάβει 300.000 ανέργους πριν από το 2013 και ο πρωθυπουργός δήλωσε ότι τελικά θα μπορούσε να αφορά μέχρι και 800.000 άτομα. Όσον αφορά τις αποδοχές, αναφέρονται ποσά της τάξης των 82, 104 ή 178 ευρώ το μήνα, σε μια χώρα όπου ο κατώτατος μισθός ανέρχεται στα 285 ευρώ περίπου. Χαρακτηριστικό είναι ότι το πλάνο είχε αρχικά την επωνυμία «Εθνικό Σχέδιο Εργασίας», αλλά μετονομάστηκε επειδή το ίδιο όνομα είχε ένα πρόγραμμα του...φασιστικού καθεστώτος της δεκαετίας του 1930.

Κινητοποιήσεις και αναταραχή σε ολόκληρη την Ευρώπη

Η βάρβαρη αντεργατική λαίλαπα σαρώνει όλες τις ευρωπαϊκές κοινωνίες υπό τις εντολές της ΕΕ και του ΔΝΤ. Οι εργατικές αντιδράσεις πληθαίνουν, μαζικοποιούνται και οδηγούν σε αναδιάταξη το πολιτικό σκηνικό σε πολλές χώρες.

Ισπανία

Η κυβέρνηση Θαπατέρο συνεχίζει την αντιδραστική της επίθεση στα κοινωνικά δικαιώματα, με επιχείρημα τη μείωση του δημόσιου χρέους. Ενώ οι άνεργοι ξεπερνούν τα πέντε εκατομμύρια, καθιερώνει συμβάσεις κατάρτισης με 40 ευρώ το μήνα για εργαζόμενους έως 30 ετών, μετατρέπει τις εποχιακές συμβάσεις σε συμβάσεις δουλοπάροικου και περικόπτει κατά 8% τον προϋπολογισμό της Παιδείας. Άμεση επίπτωση αυτής της περικοπής είναι η απόλυση 3.000 εκπαιδευτικών (συν 2.500 απολυμένοι τη χρονιά 2010-11). Ο Θαπατέρο μαζί με το Λαϊκό Κόμμα (Δεξιά) έχουν αλλάξει το Σύνταγμα, εισάγοντας την «εντολή» της Γερμανίας για συνταγματικά κατοχυρωμένο «φρένο χρέους» και την απαγόρευση για δημόσιο έλλειμμα πάνω από 0,4% (!), δηλαδή καθιέρωσαν συνταγματικά την αιώνια και εξοντωτική λιτότητα.

Μετά το «κίνημα των πλατειών», τη σκυτάλη έχουν πάρει οι εκπαιδευτικοί, που μαζί με γονείς και μαθητές οργανώσαν μεγάλες συγκεντρώσεις (πάνω από 50.000 στη Μαδρίτη), ενώ η συμμετοχή τους στην απεργία ξεπέρασε το 65%. Επίσης, έχουν προγραμματίσει μεγάλη δια-

δήλωση στις 22/10, ενώ ήδη αυξάνονται και οι κινητοποιήσεις των μαθητών (πορείες και καταλήψεις) ενάντια στις περικοπές.

Τα μεγάλα συνδικάτα, μετά τη συνταγματική αλλαγή που απειλεί με πλήρη κατεδάφιση το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης, κήρυξαν Γενική Απεργία για τις 15 Οκτώβρη.

Οι δημοσκοπήσεις ενόψει των εκλογών του Νοέμβρη δείχνουν το Σοσιαλιστικό Κόμμα να καταποντίζεται.

Ιταλία

Στην Ιταλία ο Μπερλουσκόνι ψήφισε μέσα στο καλοκαίρι μέτρα περικοπής των κοινωνικών δαπανών ύψους άνω των 50 δις ευρώ. Τώρα κατεβάσει νόμο που απελευθερώνει πλήρως τις απολύσεις, ενώ έχει εξαγγείλει και τη συνταγματική κατοχύρωση του «φρένου χρέους». Απέναντι στην αντεργατική λαίλαπα που εξαπέλυσε η κυβέρνηση «για να κατευνάσει τις αγορές», οι εργαζόμενοι αντέδρασαν με Γενική Απεργία που ξεπέρασε το 60% σε συμμετοχή. Σε πολλά διαδηλώσεις ήταν οι μεγαλύτερες των τελευταίων είκοσι χρόνων.

Γαλλία

Ο Σαρκοζί, ήδη με νόμο του 2007 για περιορισμό του Δημόσιου Τομέα, είχε περικόψει 65.000 θέσεις εργασίας μόνο στην εκπαίδευση. Αυτό έχει οδηγήσει ειδικά τα σχολεία της περιφέρειας και των υποβαθμισμένων συνοικιών σε πλήρη υποβάθμιση ως διάλυση, με ελάχιστους εκπαιδευτικούς και πολλούς μαθητές ανά τάξη. Με τον προ-

ϋπολογισμό του 2012 καταργεί άλλες δεκατέσσερις χιλιάδες θέσεις εκπαιδευτικών. Οι εκπαιδευτικοί αντέδρασαν με απεργία που είχε πάνω από 50% συμμετοχή και απειλούν με απεργία διαρκείας. Ο Σαρκοζί στις σφυγμομετρήσεις για τις προεδρικές εκλογές του 2012 θεωρείται σίγουρα ηττημένος και μάλιστα με μεγάλη διαφορά.

Βρετανία

Η καλοκαιρινή εξέγερση της φτωχής νεολαίας στη Βρετανία, που χαρακτηρίστηκε από την κυβέρνηση ως «ταραχές από κακοποιία στοιχείων», έδωσε τη σκυτάλη στη μαζική κοινωνική διαμαρτυρία για τα μέτρα της κυβέρνησης. Τα νέα μέτρα περιορίζουν σε μεγάλο βαθμό τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα και περικόπτουν 300.000 θέσεις εργασίας δημοσίων υπαλλήλων ως το 2015. Τις ημέρες του συνεδρίου του κυβερνώντος Συντηρητικού Κόμματος στο Μάντσεστερ, πάνω από 40.000 άτομα διαδήλωσαν ενάντια στο πρόγραμμα του Κάμερον. Τα συνδικάτα, με προκλητική καθυστέρηση, καλούν σε 24ωρη Γενική Απεργία για τις 30 Νοέμβρη (!), ενώ το συνδικάτο των δημοσίων υπαλλήλων απειλεί με κήρυξη απεργίας διαρκείας.

Ουγγαρία

Η κυβέρνηση του Β. Ορμπάν ψηφίζει μια σειρά μέτρων που μειώνουν τους μισθούς και τις κοινωνικές παροχές και ουσιαστικά απαγορεύει την απεργία και τη συνδικαλιστική δράση — δεν ήταν καθόλου τυχαία η απαγόρευση της χρήσης του σφυροδρέπανου! Τα μέτρα ξεσήκωσαν τους εργαζόμενους και έφεραν δεκάδες κινητο-

ποιήσεις και μια μεγάλη διαδήλωση μπροστά στο κοινοβούλιο από τα εργατικά συνδικάτα. Όμως, η στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας είναι εξοφθαλμα υποχωρητική, καθώς ουσιαστικά το μόνο που ζητάει είναι... «επανάληψη του κοινωνικού διαλόγου».

Πολωνία

Στις 17 Σεπτεμβρη, στο Βρότλαβ της Πολωνίας, τα ευρωπαϊκά συνδικάτα πραγματοποίησαν μια μεγάλη διαδήλωση 50.000 εργαζομένων ενάντια στις πολιτικές σκληρής λιτότητας της ΕΕ, στην οποία συμμετείχαν μαζικά Πολωνοί αλλά και εργαζόμενοι από Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία, Ρουμανία, Βέλγιο κ.α.

Σλοβενία

Στη Σλοβενία κατέρρευσε ο κυβερνητικός συνασπισμός του σοσιαλδημοκράτη Μ. Παχόρ (πρώην μέλους του Κ.Κ. Σλοβενίας). Ο Παχόρ προσπάθησε με δημοψηφίσματα τον Ιούνιο να περάσει την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης στα 65 έτη και τη χειροτέρευση των εργασιακών σχέσεων. Οι προτάσεις του καταψηφίστηκαν με πάνω από 70%. Ωστόσο, μέσα στο καλοκαίρι προχώρησε σε πάγωμα μισθών και συντάξεων και μεγάλη περικοπή των κοινωνικών δαπανών. Οι αντιδράσεις των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων ανάγκασαν τους τρεις μικρούς κυβερνητικούς εταίρους (κεντροαριστερά, φιλελεύθεροι, κόμμα συνταξιούχων) να αποχωρήσουν, ρίχνοντας έτσι την κυβέρνηση.

Δανία

Μετά από δέκα χρόνια παραμονής της κεντροδεξιάς

στην εξουσία (με τη στήριξη και της ακροδεξιάς), η Δανία εκλέγει σοσιαλδημοκράτη πρωθυπουργό και για πρώτη φορά γυναίκα, τη Χέλε Ρόριγκ-Σμιτ. Η νέα κυβερνητική συμμαχία περιλαμβάνει τους σοσιαλδημοκράτες (πήραν 24,5%, είναι η χειρότερη εκλογική τους επίδοση εδώ και 100 χρόνια!!!), τους σοσιαλφιλελεύθερους (9,5%) και την Κόκκινο-Πράσινη Συμμαχία (6,7%, τριπλασίασε το ποσοστό της). Η συμμετοχή έφτασε το 87,7%. Η νίκη της κεντροαριστεράς βασίστηκε στις υποσχέσεις για αύξηση των δημοσίων επενδύσεων σε υγεία-παιδεία, φορολόγηση των πλουσίων για να χρηματοδοτηθούν οι κοινωνικές δαπάνες και ένα πρόγραμμα νέων θέσεων εργασίας. Αυτές οι προτάσεις «νίκησαν» τον υπέρμαχο της λιτότητας Λ. Ρασμούνσεν, ενώ εξαφάνισαν από τη δημόσια συζήτηση το θέμα της μετανάστευσης και της ξενοφοβίας, που είχε αναδείξει τα προηγούμενα χρόνια το ακροδεξιό κόμμα (έπεσε από το 13,9% στο 12,3%).

Στην Πορτογαλία, όπου τα νέα μέτρα δεν έχουν τελειωμό, υπήρξε μαζική συμμετοχή στις απεργίες και τις διαδηλώσεις, χωρίς όμως αυτές να καταλήξουν σε μια κεντρική αντιπαράθεση με την κυβέρνηση — κι αυτό ισχύει και στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης. Το ότι οι αγώνες δεν αντιστοιχούν ακόμη στη σφοδρότητα της επίθεσης δεν οφείλεται τόσο στους εργαζόμενους όσο στην προδοτική στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και των ρεφορμιστών αλλά και στον ρεφορμιστικό ξεπεσμό πολλών ακροαριστερών δυνάμεων.

Χιλή

Εξέγερση της νεολαίας

Οι πάνω από 500 καταλήψεις ζητάνε να μπει ένα τέλος στην εκπαίδευση που κινείται με βάση το κέρδος. Το κύριο μοντέλο στη Χιλή από τη χούντα του Πινοσέτ και έπειτα ήταν η μεταφορά της δημοσιονομικής ευθύνης για την πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση σε επίπεδο τοπικής αυτοδιοίκησης, παρέχοντας ταυτόχρονα επιδοτήσεις σε ιδιωτικά σχολεία. Ενάντια σε αυτά εξε-

γέρθηκαν οι χιλιανοί μαθητές το 2006 στη γνωστή και ως «εξέγερση των πιγκουίνων», θέλοντας να ανατρέψουν τους εκπαιδευτικούς νόμους της δικτατορίας.

Η χρηματοδότηση της εκπαίδευσης βρίσκεται στο 0,5% του ΑΕΠ και η πανεπιστημιακή εκπαίδευση είναι απόλυτα ιδιωτική. Μόνο το 25% της εκπαίδευσης υπάγεται στην τοπική αυτοδιοίκηση, ενώ το 75% είναι στα χέρια ιδιωτικών επιχειρήσεων.

Η κυβέρνηση του Σεμπαστιάν Πινιέρα επέτρεψε μια σταθερή αύξηση στα δίδακτρα, με αποτέλεσμα οι φοιτητές να πληρώνουν κατά μέσο όρο 300.000 πέσος (630 δολάρια) το μήνα, με αποτέλεσμα οι εργατικές οικογένειες είτε να μην μπορούν να σπουδάσουν κανένα από τα παιδιά τους, είτε να χρεώνονται για μια ζωή για να σπουδάσουν έστω και ένα από αυτά. Το επιτόκιο ενός φοιτητικού δανείου κυμαίνεται γύρω στο 6%, το διπλάσιο ενός στεγαστικού. Τα χρέη αυτού του είδους αγγίζουν τα 2,4 δις δολάρια, τη στιγμή που ο βασικός μισθός στη Χιλή είναι 320 δολάρια. Οι μαθητές της εργατικής τάξης λαμβάνουν εκπαίδευση χαμηλής ποιότητας και στα πανεπιστήμια δι-

δάσκονται να προετοιμάζονται για μια ζωή χαμηλόμισθης και επισφαλούς απασχόλησης, αν όχι για την ανεργία.

Το φοιτητικό και μαθητικό κίνημα χρησιμοποίησε πλατιές μορφές αυτοοργάνωσης (γενικές συνελεύσεις, συντονιστικά καταλήψεων) και δημοκρατικής συγκέντρωσης του αγώνα (επιτροπές εκλεγμένων αντιπροσώπων) καθώς και ριζοσπαστικές μορφές πάλης: καταλήψεις διαρκείας, μαζικές και μαχητικές διαδηλώσεις (μόνο στην πρωτεύουσα Σαντιάγκο οι διαδηλωτές έφτασαν στις 21 Αυγούστου το 1 εκατομμύριο), συνεντεύξεις τύπου όπου καλούσαν την κοινωνία, κλεισίματα δρόμων, οδοφράγματα, καταλήψεις σε κυβερνητικά κτήρια και στα γραφεία των δύο μεγάλων κομμάτων, συμβολικές καταλήψεις σε οργανισμούς όπως η UNICEF, απεργία πείνας κάποιων μαθητών, μαζικές δράσεις αντιπληροφόρησης ενάντια στην προπαγάνδα των ΜΜΕ κ.α. Δημιούργησε τις προϋποθέσεις όχι μόνο για μεταρρυθμίσεις αλλά και για να ρίξει την κυβέρνηση και να φέρει συνολικές αλλαγές στη χιλιανή κοινωνία.

Πολύ γρήγορα τα βασικά αιτήματα των μαθητών/φοιτητών (μειωμένο εισιτήριο στα ΜΜΜ όλο το χρόνο, κρατικοποίηση των ιδρυμάτων, χρηματοδότηση για την εκπαίδευση και καλύτερευση των υποδομών των κτηρίων που είχαν χτυπηθεί από τον περσινό σεισμό) ενοποιήθηκαν σε ένα κύριο αίτημα: άμεση αλλαγή του Συντάγματος για να διατυπωθεί σε αυτό η υποχρέωση του κράτους να εγγυάται το δικαίωμα στην εκπαίδευση.

Διάφορα κομμάτια της κοινωνίας που πάλευαν ξεχωριστά (ιθαγενείς Μαπούτσε ενάντια στο ξεριζώμα από τη γη τους, εργαζόμενοι στα ορυχεία χαλκού, ανθρακωρύχοι, οικολόγοι που παλεύουν ενάντια στην κατασκευή υδροηλεκτρικού σταθμού στην Παταγονία, κ.α.) ενώθηκαν πάνω στα αιτήματα των φοιτητών και μαζί τους παρέρσαν τη συντριπτική πλειοψηφία της χιλι-

ανής κοινωνίας. Γρήγορα η συμπάθεια έγινε έμπρακτη αλληλεγγύη και κοινός αγώνας. Οι φοιτητές κατάφεραν να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των εργαζομένων, οι οποίοι ένιωσαν πως αυτός ο αγώνας είναι και δικός τους. Εργαζόμενοι στο λιμάνι του Μπίο Μπίο, χωρίς να περιμένουν την επίσημη ηγεσία τους, έκαναν πολλές 3ωρες στάσεις εργασίας σε υποστήριξη των φοιτητών, εργαζόμενοι και φοιτητές στο λιμάνι του Βαλ-παραΐσο κινητοποιήθηκαν μαζί, στις γειτονιές οι διαδηλώσεις και οι «κατασολάδες» ήταν σχεδόν καθημερινές.

Η κυβέρνηση Πινιέρα χρησιμοποίησε αρχικά το καρότο των γενικόλογων υποσχέσεων για καλύτερευση των συνθηκών εκπαίδευσης (μείωση επιτοκίων στα φοιτητικά δάνεια, επιδοτήσεις σπουδών κ.α.) και έφτασε ως τη «θυσία» του υπουργού Παιδείας Λαβίν για να κατευνάσει το κίνημα, χωρίς όμως να πετύχει το παραμικρό. Όσο το κίνημα προχωρούσε στη στερέρωση της επιρροής του και των συμμαχιών του, το μαστίγιο της ωμής βίας και καταστολής έμεινε το μοναδικό όπλο της κυβέρνησης.

Η ασφυκτική πίεση του κινήματος στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία (που προέρχεται από το Σ.Κ. και το Κ.Κ. Χιλής) οδήγησε στο κάλεσμα γενικής 48ωρης απεργίας στις 24-25 Αυγούστου, η οποία είχε πολύ μεγάλη επιτυχία, ενώ ένας μαθητής δολοφονήθηκε από τις αστυνομικές δυνάμεις.

Το μεγαλειώδες και υποδειγματικό αυτό κίνημα βρίσκεται σε εξέλιξη χωρίς να έχει πει την τελευταία του λέξη. Όποια και να είναι η μεσοπρόθεσμη κατάληξή του, αποτελεί ένα άριστο παράδειγμα ταξικής σύγκρουσης προς μίμηση από το ελληνικό φοιτητικό-μαθητικό κίνημα, που βρίσκεται σε μια κρίσιμη καμπή. Να εμπνευστούμε από τους χιλιανούς συναγωνιστές μας, να ετοιμάσουμε μια γενικευμένη εξέγερση ενάντια στη χούντα ΠΑΣΟΚ-ΕΕ-ΔΝΤ, είναι το επιτακτικό καθήκον του δικού μας κινήματος.

Στα πρόθυρα εμφυλίου πολέμου η Υεμένη

Στα πρόθυρα εμφυλίου πολέμου βρίσκεται η Υεμένη, καθώς συνεχίζεται η αιματηρή καταστολή των δεκάδων χιλιάδων διαδηλωτών από τις κυβερνητικές δυνάμεις. Η επισιτιστική κρίση, η έλλειψη καυσίμων και η ραγδαία χειροτέρευση του βιοτικού επιπέδου των ήδη εξαθλιωμένων μαζών επιδεινώνει ακόμα περισσότερο την κατάσταση.

Επηρεασμένες από τα εκατομμύρια των εξεγερμένων στις άλλες αραβικές χώρες και ταυτόχρονα με αυτές, οι εξαθλιωμένες μάζες της Υεμένης, με μπροστάρη τη νεολαία, ξεσηκώθηκαν και ζήτησαν τα αυτονόητα, πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα και ελευθερίες και μια καλύτερη ζωή. Σχεδόν αμέσως, από τις 21 Φεβρουαρίου κατασχί-νωσαν στην Πλατεία Αλλαγής της πρωτεύουσας Σαναά, μετατρέποντάς την στη δική τους πλατεία Ταχρίρ. Παρά την αιματηρή καταστολή, για 8 μήνες παραμένουν ανυποχώρητοι, διαδηλώνοντας εναντίον του καθεστώτος του προέδρου Σάλεχ. Ζητούν την παραίτησή του και την απομάκρυνση από την εξουσία όλων των προσώπων του περιβάλλοντός του, τη δημιουργία Μεταβατικού Συμβουλίου και τη διεξαγωγή ελεύθερων εκλογών.

Η Υεμένη είναι το φτωχότερο κράτος του αραβικού κόσμου, η συντριπτική πλειοψηφία των κατοίκων της ζουν με λιγότερο από 2 δολάρια τη μέρα και τα 2/3 υποφέ-

ρουν από χρόνια υποσιτισμό. Η παγκόσμια οικονομική κρίση είχε τον αντίκτυπό της στην Υεμένη και έγινε μια ακόμη αιτία για το ξέσπασμα της αγανάκτησης των λαϊκών μαζών. Οι τιμές των τροφίμων, του πετρελαίου και του γκαζιού διπλασιάστηκαν και τριπλασιάστηκαν. Το νερό σε πολλές περιοχές πωλείται από ιδιώτες σε υψηλές τιμές, καθώς το δημόσιο σύστημα ύδρευσης δεν λειτουργεί.

Γαντζωμένοι στην εξουσία, ο Σάλεχ προσπαθεί με πολιτικές και διπλωματικές manούβρες να αποτρέψει την πτώση του καθεστώτος του. Ο Σάλεχ, ο οποίος ήταν αξιωματικός του στρατού, κατέλαβε την εξουσία πραξικοπηματικά το 1978 και επέβαλε ένα ανταρτικό και ιδιαίτερα σκληρό καθεστώς. Όλες τις θέσεις-κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό τις καταλαμβάνουν άτομα του οικογενειακού του περιβάλλοντος. Ο γιος του είναι επικεφαλής της περιφέρειας Δημοκρατικής Φρουράς και ένας του ανιψιός είναι επικεφαλής της Εθνικής Ασφάλειας. Το κοινοβούλιο αποτελεί παρωδία, καθώς λειτουργεί κάτω από τον άμεσο έλεγχο του Σάλεχ, καθώς το κόμμα του κατέχει τη συντριπτική πλειοψηφία των εδρών.

Ο Σάλεχ και το καθεστώς του αδιαφόρησαν πλήρως για την οργάνωση της οικονομίας και της παραγωγής και τη δημιουργία μιας στοιχειώδους υποδομής κοινωνικών υπηρεσιών για την ανακούφιση των φτωχών. Κύριο ενδιαφέρον τους υπήρξε η εκμετάλλευση του πλούτου της χώρας για

τον ιδιωτικό τους πλουτισμό και ο χρηματισμός κρατικών λειτουργιών, στελεχών του στρατού και ηγετών των φυλών της Υεμένης για την εξασφάλιση της σταθερότητας του καθεστώτος. Η ανακάλυψη πετρελαϊκών κοιτασμάτων στην αρχή της δεκαετίας του '90 έφερε άφθονο χρήμα στο καθεστώς και ενέτεινε τη διαφθορά, αφήνοντας απ' έξω τα εκατομμύρια των φτωχών.

Οι διεθνείς σχέσεις του καθεστώτος χτίστηκαν με τον ίδιο στόχο. Ο Σάλεχ υπήρξε ένας από τους πιο θερμούς υποστηρικτές των ΗΠΑ στον πόλεμο εναντίον της τρομοκρατίας και των Ταλιμπάν, με αντάλλαγμα τη στήριξη του καθεστώτος του, όχι μόνο πολιτικά αλλά και με την παροχή στρατιωτικού υλικού και την εκπαίδευση του στρατού. Την αφοσίωσή του αυτή εξαργυρώνει και τώρα. Μετά από 8 μήνες ασταμάτητων διαδηλώσεων και εκατόμβες θυμάτων, με τη χώρα να βρίσκεται στο χείλος του εμφυλίου, καθώς πολλές από τις φυλές έχουν ταχθεί εναντίον του προέδρου και οι αποσχιστικές τάσεις της νότιας Υεμένης και άλλων περιοχών έχουν έρθει ξανά στο προσκήνιο, οι ΗΠΑ και η Σαουδική Αραβία, φοβούμενοι τη διάδοχη κατάσταση μετά την αποχώρηση του Σάλεχ, αρνούνται να πάρουν μια στάση καθαρά και ανοιχτά εναντίον του καθεστώτος.

Η στήριξή τους προς το καθεστώς φανερώθηκε πέραν πάσης αμφιβολίας, όταν επέτρεψαν την επιστροφή του Σάλεχ μετά από τρεις μήνες απουσίας από τη χώρα και

η επιβράβευση του καθεστώτος για τη δολοφονία ενός υποτιθέμενου ηγετικού στελέχους της Αλ-Κάιντα στο παρακλάδι της που δρα στην Υεμένη. Ο Σάλεχ είχε καταφύγει στη Σαουδική Αραβία για την ιατρική περίθαλψή του, μετά από τον πολύ σοβαρό τραυματισμό του από βόμβα.

Κυρίως μέσω του Συμβουλίου Συνεργασίας των χωρών του Κόλπου και των Ηνωμένων Εθνών, ΗΠΑ και Σαουδική Αραβία απεργάζονται έναν τρόπο για την ομαλή αποχώρηση του Σάλεχ από την εξουσία, χωρίς να αλλάξει ουσιαστικά το καθεστώς. Ο Σάλεχ ως τώρα, με διάφορες προφάσεις, έχει αποφύγει να υπογράψει συμφωνία και ενέτεινε την καταστολή των διαδηλώσεων μετά την επιστροφή του.

Η προσκόλληση όμως του Σάλεχ στην εξουσία δημιουργεί σοβαρά προβλήματα, καθώς από τη μία εντείνεται το χάος που έχει δημιουργηθεί στη χώρα και δημιουργεί μια αφόρητη κατάσταση και από την άλλη εξαγριώνει ακόμα περισσότερο τους διαδηλωτές, με απρόβλεπτα αποτελέσματα για τους ιμπεριαλιστές.

Για τους διαδηλωτές, τα εκατομμύρια των εξαθλιωμένων, των φτωχών και της νεολαίας η μόνη λύση για να βγουν από το χάος είναι να συνεχίσουν τον αγώνα τους μέχρι την τελική πτώση του καθεστώτος. Να προωθήσουν ένα πρόγραμμα για τη σωτηρία της χώρας, την αναδιανομή του πλούτου και την ανακούφιση των φτωχών. Να δημιουργήσουν επιτροπές παντού, ακόμα και μέσα στο στρατό, και να οργανώσουν την αντίστασή τους ενάντια στο αιματοκύλισμα.

1η Οκτωβρίου 1949

Ίδρυση της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας

Η νίκη του κινέζικου προλεταριάτου το 1949 ενάντια στην κινέζικη αστική τάξη είχε στην εποχή της τεράστια σημασία.

Καταρχήν ήταν η πρώτη μεγάλη νίκη του προλεταριάτου στη σκακιέρα του Ψυχρού Πολέμου. Με την επικράτηση της επανάστασης στην Κίνα ακόμη ένα πολύ μεγάλο μέρος του πλανήτη αποχωριζόταν από το καπιταλιστικό μπλοκ, εμπνέοντας εν δυνάμει τους επαναστάτες όλων των χωρών να ακολουθήσουν αυτό το παράδειγμα. Ταυτόχρονα ήταν μια επανάσταση που κατάφερε να νικήσει, παρόλο τον ασφυκτικό και υπονομευτικό έλεγχο που άσκησε ο Στάλιν και η σοβιετική γραφειοκρατία. Για τους τεταρτοδιεθνιστές αυτό ήταν ένα πολύ θετικό μήνυμα, αφού, παρόλα τα μεγάλα προβλήματα που εξαρχής διακατείχαν την κινέζικη επανάσταση, η νίκη της θα μπορούσε να αποτελέσει παράδειγμα και για τη σοβιετική εργατική τάξη, η οποία θα προχωρούσε στη ρήξη με τη γραφειοκρατία και σε μια νέα πολιτική επανάσταση για την επικράτηση του σοσιαλισμού. Τέλος, ήταν η πρώτη σοσιαλιστική επανάσταση σε μια υπανάπτυκτη χώρα, γεμίζοντας ενθουσιασμό και εμπνέοντας τους καταπιεσμένους λαούς σε όλο τον κόσμο.

Η Κίνα στις αρχές του 20ού αιώνα συγκαταλεγόταν στις υπανάπτυκτες και καθυστερημένες βιομηχανικά χώρες, παρόλο τον εσωτερικό της πλούτο και τα τεράστια επιτεύγματα του πολιτισμού της. Μόλις το 1911 πραγματοποιείται μια αστική επανάσταση από το Κουόμιτανγκ, το κόμμα που εκφράζει τα εθνικά αστικά συμφέροντα και που καταφέρνει να ανατρέψει την πανάρχαια κινεζική αυτοκρατορία. Στα χρόνια που ακολούθησαν πραγματοποιείται ένα σχετικά γοργό άλμα της βιομηχανικής ανάπτυξης και μια παράλληλη, αν και αναλογικά μικρή, αύξηση του βιομηχανικού προλεταριάτου, το οποίο όμως είναι αρκετά συγκεντρωμένο στις μεγάλες πόλεις.

Η νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης το 1917 εμπνέει τους κινέζους εργάτες, που ιδρύουν το 1921 το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας, το οποίο γρήγορα μαζικοποιείται. Η άνοδος του σταλινισμού και η γέννηση της «θεωρίας των σταδίων», που αποσκοπεί στην προστασία της σοβιετικής γραφειοκρατίας από τις επαναστάσεις σε άλλες χώρες, υποχρεώνουν το Κ.Κ. Κίνας να διαλυθεί μέσα στο κόμμα της αστικής τάξης, το Κουόμιτανγκ, το οποίο υποτίθεται ότι θα έπρεπε να ολοκληρώσει την αστική επανάσταση στην Κίνα, πριν να πραγματοποιήσουν οι εργάτες τη σοσιαλιστική επανάσταση. Η πολιτική αυτή αποδείχθηκε εγκληματική, αφού μετά τη διάλυση του Κ.Κ.Κ. μέσα στις γραμμές του Κουόμιτανγκ, το τελευταίο προχώρησε σε μαζικές σφαγές επαναστατών κατά τη διάρκεια εξεγέρσεων τα χρόνια 1925-27 στη Σαγκάη και σε άλλες πόλεις, υπό την ηγεσία του Τσανγκ Κάι-σεκ.

Παρόλα αυτά ο Στάλιν συνέχιζε να δίνει τη γραμμή συμμαχίας, με την «αριστερή» αυτή τη φορά πτέρυγα του Κουόμιτανγκ, η οποία όμως γρήγορα υποτάχθηκε στον Τσανγκ Κάι-σεκ, με αποτέλεσμα τη νέα σφαγή των κομμουνιστών.

Στις αρχές της δεκαετίας του '30 η τυχοδιωκτική σταλινική πολιτική της «Τρί-

της Περιόδου» οδήγησε το κινέζικο προλεταριάτο σε εξεγέρσεις που, χωρίς την κατάλληλη προετοιμασία, ήταν καταδικασμένες να αποτύχουν, και στη δημιουργία καρικατούρας σοβιέτ σε αγροτικές περιοχές της Νοτιοανατολικής Κίνας. Παρ' όλα αυτά, από αυτές τις κινητοποιήσεις αναδείχθηκε μια νέα γενιά αγωνιστών, που αμφισβητούσε κάποιες πτυχές της σοβιετικής πολιτικής, από τους οποίους διέπρεψε ο Μάο Τσετούνγκ.

Το 1933 ο Τσανγκ Κάι-σεκ πραγματοποιεί αποκλεισμό σε μια περιοχή που ελέγχεται από ένα «αγροτικό σοβιέτ». Ο Μάο οργανώνει στρατό 80.000 κομμουνιστών και διανύοντας τη «Μεγάλη Πορεία», όπως έμεινε γνωστή, καταφέρνει να σπάσει τον αποκλεισμό. Ένα χρόνο μετά καταλήγει στη Βορειοδυτική Κίνα, όπου εγκαθιστά τη νέα βάση του Κ.Κ.Κ.

Εν τω μεταξύ, ήδη από το 1931 η Ιαπωνία έχει καταλάβει τη Μαντζουρία. Η κινέζικη αστική τάξη όμως δεν αντιδρά, γιατί ασχολείται με την καταστολή των εργατών. Παρόλα αυτά, μετά τη νέα ιαπωνική επίθεση το 1937, ο Στάλιν διέταξε και πάλι το Κ.Κ.Κ. να προχωρήσει στη δημιουργία Λαϊκού Μετώπου με το Κουόμιτανγκ και να διαλύσει τον αντάρτικο στρατό του, που σε ορισμένες περιοχές εξακολουθούσε να αντιστέκεται απέναντι στις συνεχιζόμενες σφαγές του Τσανγκ Κάι-σεκ. Παρόλο που ο Μάο επίσημα ακολούθησε τις διαταγές του Στάλιν, δεν κατήγγειλε εξ ολοκλήρου την οργανωτική αυτονομία του Κ.Κ.Κ. και του στρατού του. Αυτή η σωστή πολιτική επιλογή του τον έθεσε επικεφαλής της αντίστασης ενάντια στους Ιάπωνες, κερδίζοντας έτσι την εμπιστοσύνη και την υποστήριξη των αγροτικών κυρίως μαζών.

Με το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και την ήττα της Ιαπωνίας, η ΕΣΣΔ εισέβαλε στη Μαντζουρία, διώχνοντας τους Ιάπωνες και εξοπλίζοντας το Μάο και το στρατό του. Ακολούθησαν διαπραγματεύσεις και συνομιλίες ανάμεσα στα δύο κόμματα για έναν περίπου χρόνο, διάστημα το οποίο ο Μάο εκμεταλλεύτηκε για την εκπαίδευση των αγροτικών κυρίως μαζών και τη δημιουργία του «Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού».

Το 1946 οι συνομιλίες καταρρέουν και τα δύο κόμματα οδηγούνται σε σύρραξη. Αυτή ήταν η ευκαιρία για τη σοσιαλιστική επανάσταση των εργατών απέναντι στην κινέζικη αστική τάξη, που για χρόνια, και με τη συγκατάθεση της σοβιετικής γραφειοκρατίας, σφάγιαζε τους κινέζους επαναστάτες εργάτες. Ωστόσο, ο Στάλιν, φοβούμενος για την κατάρρευση του δι-

κού του καθεστώτος με το ενδεχόμενο νίκης της σοσιαλιστικής επανάστασης στην Κίνα, την υπονόμωσε στέλνοντας ελάχιστα βοήθεια, ενώ την ίδια στιγμή το Κουόμιτανγκ δεχόταν τεράστια ενίσχυση από τις ΗΠΑ. Παρόλα αυτά, η διαφθορά στο εσωτερικό του Κουόμιτανγκ, αλλά κυρίως η έλλειψη λαϊκής υποστήριξης απέναντί του, το οδήγησαν στην ήττα και στη **νίκη του Κ.Κ. Κίνας μέχρι τα τέλη του 1949.**

Ο χαρακτήρας του νέου κράτους ήταν εργατικός, ωστόσο ήταν από την αρχή ένα κράτος γραφειοκρατικά παραμορφωμένο. Η επανάσταση δεν στηρίχτηκε στην αυτοοργάνωση των εργατών και στα εργατικά συμβούλια, αλλά ήταν αποτέλεσμα ενός συγκεντρωτικού γραφειοκρατικού μηχανισμού του κόμματος. Ωστόσο, και παρά τις μαοϊκές θεωρίες για τον ταυτόχρονα εργατικό και αστικό χαρακτήρα του κράτους, στην πράξη εφάρμοσαν τη Διαρκή Επανάσταση και όχι τη σταλινική θεωρία των σταδίων, αφού προχώρησαν στη συντριβή του αστικού κράτους και στην εξουσία αναδείχθηκαν οι εργάτες και οι αγρότες και όχι οι καπιταλιστές. Το διεθνές μαοϊκό ρεύμα, όμως, που αναπτύχθηκε με πρότυπο το κινέζικο μοντέλο, ακολούθησε τη θεωρία της κινέζικης επανάστασης και όχι την τελική πρακτική της, υποστηρίζοντας στις καθυστερημένες χώρες τη «θεωρία των σταδίων»: μια πολιτική που οδήγησε σε μεγάλες αιματηρές ήττες σε διάφορες χώρες.

Το 1966 ο Μάο έρχεται σε ρήξη με τη σοβιετική γραφειοκρατία. Αντί όμως αυτό να οδηγήσει σε μια νέα επανάσταση για να προχωρήσει η υπόθεση του σοσιαλισμού ένα βήμα παραπέρα, δυστυχώς στράφηκε σε πιο συντηρητικές θεωρίες. Ανέπτυξε έτσι τη **θεωρία του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού**, εξισώνοντας την ΕΣΣΔ με τις ΗΠΑ, γεγονός που οδήγησε στην υποστήριξη της Κίνας σε διάφορα αντιδραστικά καθεστώτα του Τρίτου Κόσμου, μόνο και μόνο επειδή ήταν αντίθετα προς τη Σοβιετική Ένωση.

Ταυτόχρονα κινητοποιεί τις μάζες στην **«Πολιτιστική Επανάσταση»**, που είχε στόχο να αντιμετωπίσει τη γραφειοκρατία, ή για την ακρίβεια τους αντιπάλους του μέσα στο κόμμα, αλλά από ένα σημείο και πέρα υπαναχωρεί, καταπνίγοντας ακόμη και την αυτενέργεια-αυτοοργάνωση των μαζών που η ίδια η πολιτιστική επανάσταση είχε προκαλέσει. Έτσι, η «επανάσταση» κατέληξε σε εσωκομματικά ξεκαθαρίσματα.

Με το θάνατο του Μάο το 1976 και την επικράτηση του Ντενγκ Ξιάο Πινγκ η Κίνα κάνει ακόμη ένα βήμα προς τα πίσω,

με τα «ανοίγματα» στην οικονομία της αγοράς. Η αποτυχία και αυτής της πολιτικής οδήγησε σε ένα τεράστιο απεργιακό κύμα και πολυάριθμες κινητοποιήσεις, που κατέληξαν στη μεγάλη εξέγερση της πλατείας Τιεν Αν Μεν το 1989. Η τελευταία βέβαια πνίγηκε στο αίμα από τις δυνάμεις καταστολής.

Τελικά η κινέζικη γραφειοκρατία πέτυχε την παλινόρθωση του καπιταλισμού στην Κίνα, με τα στελέχη του Κ.Κ.Κ. να μετατρέπονται στους πιο στυγνούς εκμεταλλευτές της κινεζικής εργατικής τάξης, που δουλεύει σήμερα με τους χειρότερους όρους, ένα από τα χαμηλότερα βιοτικά επίπεδα και με ελάχιστες πολιτικές ελευθερίες. Στόχος της νέας εκμεταλλευτρίας τάξης στην Κίνα σήμερα είναι η ανάδειξη της χώρας σε μια μεγάλη δύναμη, που να παίζει καθοριστικό ρόλο στις παγκόσμιες εξελίξεις, έχοντας λόγο στην καπιταλιστική και ιμπεριαλιστική σκακιέρα.

Ωστόσο, η νέα άνοδος που εμφανίζει το εργατικό κίνημα στην Κίνα, το αριθμητικά μεγαλύτερο παγκόσμιο, γεννάει ελπίδες για νέες επαναστάσεις που θα οδηγήσουν στην ανατροπή του καθεστώτος, αυτή τη φορά προς τη σοσιαλιστική δημοκρατία.

■ Μαρία Χριστοφή

Πέθανε ο Παύλος Τάσιος

Πέθανε σε ηλικία 69 ετών ο σ. Παύλος Τάσιος, ύστερα από δύσκολη και άنيση μάχη με τον καρκίνο. Η πολιτική του κηδεία έγινε τη Δευτέρα 3/10 στο νεκροταφείο των Γλυκών Νερών, παρουσία των συγγενών του, πολλών συναδέλφων του, φίλων και παλιών συντρόφων του. Ο Π. Τάσιος υπήρξε ένας από τους σημαντικότερους (αν όχι ο σημαντικότερος) σκηνοθέτης της γενιάς του: της γενιάς, τέλη της δεκαετίας του '60 και αρχές της δεκαετίας του '70, που επηρεάστηκε ιδιαίτερα από το Μάη του '68 και φυσικά από τη Δικτατορία και την εξέγερση του «Πολυτεχνείου».

Οι ταινίες του, και κυρίως το «Βαρύ Πεπόνι» το 1977, η «Παραγγελιά» το 1980 (κατά τραγική σύμπτωση μια βδομάδα νωρίτερα πέθανε και ο Νίκος Κοεμπτζής που είναι το θέμα της ταινίας), το «Στίγμα» το 1982 (που κέρδισε και τιμητική διάκριση στο φεστιβάλ του Κάρλοπι Βάρι), το «Νοκ άουτ» το 1986 είναι μάλλον από τις καλύτερες και πιο σημαντικές εκείνου του ρεύματος και κατά συνέπεια από τις πιο αξιόλογες του ελληνικού κινηματογράφου.

Ο Π. Τάσιος ήταν γνωστός και για την έντονη πολιτική του δράση στα χρόνια της Δικτατορίας και τα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης. Ανήκε στο τροτσκιστικό ρεύμα, όπως και η για πολλά χρόνια σύντροφός του, ηθοποιός και ποιήτρια Κατερίνα Γώγου, με την οποία είχε αποκτήσει και μια κόρη. Ο σ. Π. Τάσιος, αν και υπήρξε μεγάλος δημιουργός και σκηνοθέτης, ήταν σεμνός και ταπεινός όπως όλοι οι σημαντικοί καλλιτέχνες. Η ΟΚΔΕ εκφράζει βαθιά συλλυπητήρια στην οικογένειά του και σ' όλα τα αγαπημένα του πρόσωπα.

«Παιχνίδια» Πολέμου και Κυριαρχίας στην Ανατολική Μεσόγειο

■ Κώστας Δικαίος

Τα μεγάλα κοιτάσματα πετρελαίου και φυσικού αερίου, που ανακαλύφθηκαν στην Ανατολική Μεσόγειο, οξύνουν όλο και περισσότερο τους οικονομικοπολιτικούς ανταγωνισμούς των διαφόρων αρχουσών τάξεων -πίσω από τη μάσκα των λεγόμενων «εθνικών συμφερόντων»- και βέβαια την εμπλοκή των ιμπεριαλιστών, για την υπεράσπιση του «διεθνούς δικαίου» και της «παγκόσμιας τάξης πραγμάτων», που οδηγούν σε δεινά, καταστροφές, δικτατορίες, και πολέμους. Αρκεί να ρίξει κανείς μια ματιά στο Ιράκ, τη Λιβύη, τη Σαουδική Αραβία, το Ιράν για να δει σχεδόν παντού είτε επεμβάσεις και πολέμους για τη λεηλασία του φυσικού πλούτου (Ιράκ, Λιβύη) είτε δικτατορίες που απομυζούν αυτό τον πλούτο ενώ ο λαός είναι φτωχός και χωρίς δικαιώματα.

Αυτή η κατάσταση εκτυλίσσεται ήδη στην Ανατολική Μεσόγειο. Περιλαμβάνει Κύπρο, Ελλάδα και Τουρκία, αλλά δυστυχώς εμπλέκεται και με το Ισραήλ και τους εξεγερμένους αραβικούς λαούς της περιοχής (Συρία, Λίβανος, Αίγυπτος, Παλαιστίνη), προκαλώντας το έντονο ενδιαφέρον των ιμπεριαλιστών, που κατανοούν τον κίνδυνο οι εξελίξεις να ανατρέψουν όλο το στάτους κβο και να βλάψουν ανεπανόρθωτα τα συμφέροντά τους. Το μίγμα είναι εκρηκτικό και χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή!

1. Τα κοιτάσματα στα νότια της Κύπρου και στα ανοικτά του Ισραήλ (χωρίς ν' αποκλείεται να υπάρχουν αποθέματα φυσικού αερίου και πετρελαίου και σ' άλλες περιοχές, που δεν έχουν ερευνηθεί ακόμη). Ισραήλ και Κύπρος έσπευσαν να οριοθετήσουν τις Αποκλειστικές Οικονομικές Ζώνες (ΑΟΖ) τους και παράλληλα επεδίωξαν συμφωνία με Λίβανο και Αίγυπτο. Οι Ισραηλινοί έχουν ήδη αρχίσει τις εργασίες στη δική τους ΑΟΖ, ενώ οι Ελληνοκύπριοι άρχισαν το Σεπτέμβριο δοκιμαστικές γεωτρήσεις στο λεγόμενο θαλάσσιο οικόπεδο 12 (με το όνομα Αφροδίτη) στην κυπριακή ΑΟΖ. Τη γεωτρήση εκτελεί αμερικανική εταιρία (που ελέγχεται από το εβραϊκό λόμπι στις ΗΠΑ) και συμμετέχει και ισραηλινή εταιρία. Η γεωτρήση έχει ερευνητικό χαρακτήρα και θα δείξει την ποσότητα και την ποιότητα του κοιτάσματος, ενώ το Ισραήλ θέλει να εγκαταστήσει στην Κύπρο μονάδα υδροποίησης του φυσικού αερίου. Η Ελλάδα έχει αρχίσει διαπραγματεύσεις με την Αίγυπτο

για τον ορισμό ΑΟΖ, ενώ οι συνομιλίες με την Τουρκία δεν είναι καθόλου εύκολες: αν ληφθεί υπόψη το διεθνές θαλάσσιο δίκαιο, η ελληνική ΑΟΖ ενώνεται (λόγω Καστελόριζου και Μεγίστης) με την κυπριακή και αυτή με την ισραηλινή, περιορίζοντας την Τουρκία περιορίζεται στα παράλια της, κλείνοντάς της στον κόλπο της Αττάλειας, χωρίς διέξοδο στη Μεσόγειο και χωρίς εμπορικό δρόμο προς την Δύση. Αυτό δεν μπορεί να γίνει ανεκτό από την Τουρκία, όχι μόνο γιατί είναι αντίθετο στα συμφέροντά της αλλά και γιατί δεν ταιριάζει στο συσχετισμό δύναμης ανάμεσα σε Τουρκία και Ελλάδα-Κύπρο. Η Τουρκία ισχυροποιείται οικονομικά (έχει ανέβει στη 16^η θέση παγκοσμίως με βάση το ΑΕΠ) και αναπτύσσεται με σημαντικούς ρυθμούς, ενώ η Ελλάδα βυθίζεται όλο και περισσότερο στην κρίση (κινδυνεύοντας μάλιστα να πεταχτεί και έξω από την ΕΕ, πράγμα που θα ήταν ισχυρό πλήγμα για τα συμφέροντα της ελληνικής αστικής τάξης). Στην Κύπρο, η πλήρης αποτυχία του «κομμουνιστή» Χριστόφια, όπως εκδηλώθηκε μετά την έκρηξη του Μάρι, οδηγεί σε οικονομικό και πολιτικό αδυνάτισμα της (στηρίζεται σχεδόν αποκλειστικά στα κεφάλαια που προσελκύει από τη ρώσικη μαφία ως φορολογικός παράδεισος), πράγμα που θα έχει επιπτώσεις και στη συμφωνία για την ενοποίηση του νησιού με τους Τουρκοκύπριους και την επιβολή από τους ιμπεριαλιστές ενός χειρότερου σχεδίου Ανάν. Έτσι, η Κύπρος για να προχωρήσει στη γεωτρήση ζήτησε στήριξη από Ισραήλ, ΗΠΑ και Ρωσία, ενώ η Ελλάδα ήρθε σε συμφωνία με το σιωνιστικό κράτος και την κυβέρνηση των δολοφόνων Νετανιάχου και Λίμπερμαν, φτάνοντας να προτείνει και τη δημιουργία κοινού ελληνο-ισραηλινού υπουργικού συμβουλίου!

Η ελληνική άρχουσα τάξη και η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, αφού ξεπούλησαν τη χώρα για να πληρώσουν τους δανειστές και να εξασφαλίσουν τα κέρδη του κεφαλαίου, επιχειρούν λόγω αδυναμίας να «διαφυλάξουν» τα συμφέροντά τους στη Μεσόγειο μέσω της «δύναμης» του Ισραήλ, σε αντιπαράθεση με το σύνολο των αραβικών λαών και βέβαια την Τουρκία. Υπολογίζουν επίσης στη «βοήθεια» των ιμπεριαλιστών, που θέλουν να στηρίξουν το Ισραήλ, το οποίο ολοένα και περισσότερο απομονώνεται, έχοντας σήμερα μόνο σίγουρο σύμμαχο την Κύπρο και την Ελλάδα!

Το Ισραήλ από τη μεριά του ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για τα κοιτάσματα, αλλά και την εμπορική διέξοδο προς την Δύση, γιατί θα το καταστήσουν ενεργειακά αυτόνομο και θα πάψει να εξαρτάται από τις χώρες της Μέσης Ανατολής. Η απάντηση της Τουρκίας ήταν άμεση. Απειλήσε με πόλεμο την Κύπρο, για να περάσει όμως γρήγορα σε πιο «ήπιες» τακτικές - αλλά καθόλου λιγότερο επώδυνες. Ήρθε σε συμφωνία για την υφαλοκρηπίδα με την Τουρκική Δημοκρατία της Βόρειας Κύπρου (ΤΔΒΚ) και όρισε μόνη της την τουρκική ΑΟΖ, ώστε αυτή να φτάνει μέχρι στα δυτικά της Πάφου και στα νότια του Καστελόριζου, μέχρι την ΑΟΖ της Αιγύπτου! Έτσι αμφισβητεί τόσο την ελληνοκυπριακή ΑΟΖ (ακόμα και ένα κομμάτι του οικόπεδου 12) όσο και της Ελλάδας και διεκδικεί ερευνητικά δικαιώματα σ' αυτές τις περιοχές. Το σκάφος Πίρι Ρέις (που παρ'όλο που γίνονται αφορμή πολέμου με την Ελλάδα το 1987) βγήκε για έρευνα συνοδεία του τουρκικού στόλου και της αεροπορίας, ενώ κλείστηκε και συμφωνία με νορβηγική εταιρία. Οι Τούρκοι δεν αρκούνται στην υπόσχεση Χριστόφια ότι «οι τουρκοκύπριοι θα πάρουν από τον πλούτο το μερίδιο που τους αναλογεί» (αν και η αντιπολίτευση στην Κύπρο δεν συμφώνησε μ' αυτή την πρόθεση!), αλλά διεκδικούν την περιοχή με ίσους όρους.

Το αποτέλεσμα είναι ότι στο οικόπεδο 12 πλέον τώρα ισραηλινά, αμερικανικά, ρώσικα και τουρκικά πλοία, ανεβάζοντας το θερμόμετρο στην περιοχή.

2. Οι αλλαγές στις ταξικές, γεωπολιτικές, γεωοικονομικές και γεωστρατηγικές ισορροπίες (πάντα ασταθείς στη Μέση Ανατολή) που έφερε στην περιοχή η αραβική εξέγερση των προηγούμενων μηνών, περιπλέκουν ακόμα περισσότερο τα πράγματα και μπορούν να μετατραπούν σε άβυσσο για Ελλάδα και Κύπρο, που βρίσκονται στο όριο των δύο κόσμων (ΕΕ και Μέση Ανατολή). Οι αραβικοί λαοί αναζητούν διαφορετικές πολιτικές και εξεγείρονται ενάντια στις άρχουσες τάξεις και τις κυβερνήσεις τους. Αυτό αποσταθεροποιεί τα υπάρχοντα καθεστώτα αλλά και την ιμπεριαλιστική κυριαρχία στην περιοχή, ενώ απομονώνει το Ισραήλ. Η Τουρκία έχει ήδη μπει με το σύνολο των δυνάμεών της σ' αυτό το παιχνίδι, επιδιώκει να εμφανιστεί σαν υπερασπιστής των λαών της περιοχής εξάγοντας το μοντέλο του κοσμικού κράτους μ' ένα ισλαμικό κόμμα στην εξουσία! Η υποδοχή του Ερντογάν στην Αίγυπτο από τις μάζες (με την στήριξη των Αδελφών Μουσουλμάνων), η ομιλία του στη Λιβύη, η στήριξη στους Παλαιστίνιους και ο στρατός των αντιφρονούντων της Συρίας, που οργανώνεται στα σύνορα με την Τουρκία, δείχνουν ότι το παιχνίδι έχει φουντώσει για τα καλά. Η κρίση στις σχέσεις Τουρκίας-Ισραήλ, που κάποτε αποτελούσαν τους στύλοβόλους των ιμπεριαλιστών, πρέπει να εξεταστεί υπό το φως ενός άλλου στάτους στην περιοχή, με την Τουρκία να έχει τον κυρίαρχο ρόλο!

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι ο Λίβανος

(με κυβέρνηση που υποστηρίζεται από την Χεζμπολάχ) αμφισβητεί ήδη την ισραηλινή ΑΟΖ, η Αίγυπτος υπέγραψε ενεργειακή συμφωνία με την Τουρκία για έρευνα στην περιοχή, ενώ παράλληλα υπάρχει σειρά συνοριακών επεισοδίων με το Ισραήλ. Ο τούρκος υπουργός Εξωτερικών Νταβούντογλου προέβλεψε «συμμαχία Τουρκίας-Αιγύπτου», των δύο στρατιωτικά ισχυρότερων χωρών στην περιοχή, που θα μπορούσαν να σχηματίσουν «ένα νέο άξονα δημοκρατίας», σε μια εποχή που η αμερικανική επιρροή στην Μέση Ανατολή φθίνει! Επομένως, η εμπλοκή της Ελλάδας στις εξελίξεις στο πλευρό του Ισραήλ εγκυμονεί κολοσσιαίους κινδύνους.

3. Οι ιμπεριαλιστές και ιδιαίτερα οι ΗΠΑ δεν πρόκειται απλά να παρακολουθούν τις αρνητικές γι' αυτούς εξελίξεις. Η επέμβαση στη Λιβύη και η προσπάθεια μετατροπής της σε βάση εξόρμησης στην περιοχή το αποδεικνύει περρίτρανα. Αναμφισβήτητο, ο έλεγχος των ΗΠΑ στο στρατιωτικό πολιτικοοικονομικό κατεστημένο της Αιγύπτου, η σταθερή συμμαχία με τους σιωνιστές, οι απειλές απέναντι στην Τουρκία μέσω του Κούρδικου και του Αρμενικού ζητήματος, αποτελούν ισχυρά χαρτιά. Όμως, για να ελέγξουν τις εξελίξεις, οι ιμπεριαλιστές πιθανά θα χρειαστούν τη βοήθεια καθεστώτων όπως της Τουρκίας και άρα να υποχρεωθούν να παραχωρήσουν αρκετά ανταλλάγματα. Ας μην ξεχνάμε ότι η Τουρκία αποτελεί κομβικό στρατιωτικο-πολιτικό άξονα στην περιοχή (βλ. την εγκατάσταση νέων νατοϊκών ραντάρ), ιδιαίτερα στην περίπτωση αποχώρησης των ΗΠΑ από το Ιράκ και με δεδομένη την αδυναμία επίθεσής τους στο Ιράν!

Άρα είναι βαθιά νυκτωμένοι όσοι από την ελληνική άρχουσα τάξη πιστεύουν ότι η συμφωνία Ισραήλ-Κύπρου-Ελλάδας θα λύσει τα προβλήματα που προκύπτουν από την αδυναμία της τελευταίας.

4. Μόνο η πάλη των λαών στην περιοχή ενάντια στις άρχουσες τάξεις και στους ιμπεριαλιστές μπορεί να εγγυηθεί το βιοτικό επίπεδο, τις ελευθερίες και την αξιοπρέπεία τους. Μόνο η ταξική πάλη και η ανατροπή των αρχουσών τάξεων μπορούν να διαφυλάξουν τον πλούτο της περιοχής, ώστε να χρησιμοποιηθεί προς όφελος των λαών και όχι για τα κέρδη των πολυεθνικών και των υπηρετών τους. Το πιο σημαντικό: μόνο η ανεξάρτητη δράση των λαών, μακριά από την επιρροή των ιμπεριαλιστών αλλά και των κάθε είδους εθνικιστών, στην κατεύθυνση της διεθνιστικής αλληλεγγύης και συνεργασίας, μπορεί να εξασφαλίσει την αποφυγή των πολέμων. **Πατί ποιος μπορεί να μας εγγυηθεί ότι π.χ. η δοσίλογη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ή κάποιος συνασπισμός αστικών κομμάτων στην Ελλάδα δεν θα προσαρτήσει κάποια στιγμή να μας σύρει σ' έναν τυχοδιωκτικό πόλεμο, προκειμένου να αποπροσανατολίσει το εργατικό και νεολαϊστικό κίνημα και να σώσει την πολιτική κυριαρχία του κεφαλαίου στην Ελλάδα;**

